

ISSN 2080-1904

Nr 2 (34)

Kwiecień 2017

Forum Uczelniane

Pismo Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie

Zachodniopomorski
Uniwersytet
Technologiczny
w Szczecinie

70 LAT

TRADYCJI
AKADEMICKICH
WYDZIAŁU INŻYNIERII
MECHANICZNEJ
I MECHATRONIKI

**Ośrodek Szkoleniowo-Badawczy w Ostoi
serdecznie zaprasza dzieci w wieku 7 — 12 lat
na półkolonie tematyczne:
ekologiczne oraz survivalowe**

W ramach półkolonii zapewniamy:

- 5 dni świetnej zabawy
- interesujące zajęcia edukacyjne, prowadzone w pięknym kompleksie parkowo-pałacowym,
- gry i zabawy na świeżym powietrzu,
- posiłki: drugie śniadanie, obiad, owoce i napoje w ciągu dnia,
- ognisko na zakończenie turnusu,
- wykwalifikowaną kadrę,
- opiekę nad dzieckiem w godzinach 8.00 — 16.00

Terminy:

I turnus: 26.06 — 30.06

II turnus : 03.07 — 07.07

III turnus: 21.08 — 25.08

Cena:

350 zł — I turnus

650 zł — w przypadku zapisania rodzeństwa lub dziecka na dwa turnusy

Szczegółowe informacje
oraz formularz zgłoszeniowy dostępne na
stronie:

<http://www.oze.szczecin.pl>

**Masz pytanie? Zadzwoń lub
napisz do nas!**

**Ośrodek Szkoleniowo-
Badawczy w Zakresie Energii
Odnawialnej w Ostoi
tel. 91 483 54 50, e-mail:
ekoedukacja@zut.edu.pl
Zapraszamy !!!**

OBRADY SENATU

- 2 Obrady Senatu ZUT
 - ...w lutym
 - ...w marcu
- 3 ...w kwietniu

LUDZIE UCZELNI

- 3 Agnieszka Brelik – habilitacja
- 4 Zdzisław Domiszewski – habilitacja
- 5 Paweł Forczmański – habilitacja
- 6 Krzysztof Kowalczyk – habilitacja
- 7 Przemysław Korytkowski – habilitacja
 - Krzysztof Lubkowski – habilitacja
- 8 Paulina Pianko-Oprych – habilitacja
- 9 Elżbieta Piesowicz – habilitacja
- 10 Jacek Eliaż – nominacja profesorska
- 11 Sylwia Mozia – nominacja profesorska
- 12 Beata Tryba – nominacja profesorska
 - Uroczystość nadania tytułu doktora honoris causa prof. dr. inż. Wacławowi Królikowskiemu
- 16 Profesor Teofil Mazur
 - doktor honoris causa Akademii Rolniczej w Szczecinie

Z ŻYCIA UCZELNI

- 17 Nowa jakość studiów, nowoczesne zarządzanie – co przyniesie nowa ustawa
- 18 Różnicowanie uczelni poprzez konsolidację?
- 19 Owocna współpraca
- 20 Warsztaty kynologiczne
 - Współpraca z Aeroklubem
- 21 Moc Nauki – moc naukowców
- 22 Seniorzy studiują na ZUT
- 23 Avid Technology Poland partnerem przemysłowym Wydziału Elektrycznego
 - II Sympozjum „Młodzi. Technika. Przemysł” na Wydziale Elektrycznym
- 25 Chórowi Kameralnemu stuknęło 25 lat!

WARTO WIEDZIEĆ

- 26 KUDOS – serwis promocji dorobku naukowego
- 28 Rejestracja dorobku naukowego. Propozycja Biblioteki Głównej

POZA UCZELNIĄ

- 30 Promocja na Wschodzie.
 - Wśród ukraińskich maturzystów
- 31 Złoty Łaszt na Łasztowni
- 32 Laury Ekoprzyjaźni
 - Nominacja dla silnika elektrycznego
- 33 Rozwój współpracy z Hiszpanią
 - Sukces studentów ZUT podczas Chemika Expo 2017

WYSTAWY

- 34 „Sacrum minus” profesora Marzęckiego

SPORT

- 35 Drużyna z Wydziału Elektrycznego
 - najlepsza w turnieju siatkówki
 - Narciarskie święto

ŻYLI WŚRÓD NAS

- 36 Jadwiga Wyszyńska

Okładka albumu jubileuszowego „70 lat tradycji akademickich Wydziału Technologii Mechanicznej i Mechatroniki ZUT”, autor zdjęcia Michał Szydlowski

FORUM UCZELNIANE • Pismo Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie • kwartalnik • Rok IX numer 2(34) • kwiecień 2017

Adres redakcji: Wydawnictwo Uczelniane, al. Piastów 48, 70-311 Szczecin, tel. 91 449 40 97, e-mail: wydawnictwo@zut.edu.pl; rkajrys@zut.edu.pl

Redaktor naczelny: prof. dr hab. inż. Włodzimierz Kiernożycki

Wydawca: Wydawnictwo Uczelniane Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie

Skład: Waldemar Jachimczak • **Druk:** Drukarnia ZAPOL

Redakcja zastrzega sobie prawo do skracania i opracowywania artykułów oraz ich tytułów. Przekazanie materiałów redakcji jest jednoznaczne z wyrażeniem zgody na rozpowszechnianie tekstów i zdjęć w wersji papierowej i elektronicznej Forum Uczelnianego. Poglądy prezentowane przez autorów nie odzwierciedlają stanowiska kierownictwa uczelni i zespołu redakcyjnego.

Obrady Senatu ZUT

...w lutym

Posiedzeniu Senatu Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie 27 lutego 2016 r. przewodniczył rektor Jacek Wróbel. Rektor złożył gratulacje i wręczył nominację na stanowisko profesora zwyczajnego prof. dr hab. inż. Bogumile Pilarczyk z Wydziału Biotechnologii i Hodowli Zwierząt, a także nominacje na stanowisko profesora nadzwyczajnego dr hab. inż. Małgorzacie Sobczak z Wydziału Nauk o Żywności i Rybactwa oraz dr. hab. inż. Przemysławowi Kłęskowi z Wydziału Informatyki.

W ramach komunikatów Rektor poinformował o wybraniu prof. Krystyny Cybulskiej z Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa do grona ekspertów w programie Bridge Info Narodowego Centrum Badań i Rozwoju. Doktor inż. Piotr Sulikowski, pracownik Wydziału Informatyki został mentorem w programie Polsko-Amerykańskiej Komisji Fulbrighta i Top 500 Innovators – TopMinds objętym patronatem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego i Polskiej Agencji Kosmicznej. Nasza uczelnia znalazła się na liście projektów rekomendowanych do finansowania w programie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego „Wsparcie uniwersytetów trzeciego wieku”. Uniwersytety te umożliwiają upowszechnianie najnowszych dokonań nauki wśród słuchaczy, zachęcając ich do większej aktywności intelektualnej, społecznej i kulturalnej.

Prorektor ds. kształcenia Bożena Śmiałkowska przedstawiła informacje o wynikach przeprowadzonych w 2016 r. akredytacji kierunków studiów.

W imieniu zespołu audytorów wewnętrznych mgr Ireny Sypek przedstawiła informację o planie audytów na 2017 r. i dotychczasowych wynikach audytów w 2016 r. przeprowadzonych na Zachodniopomorskim Uniwersytecie Technologicznym w Szczecinie, a kanclerz Jarosław Potaczek przekazał informację o bhp i ochronie ppoż. w 2016 r.

Senat przyjął powyższe informacje do akceptującej wiadomości. Senat podjął:

- uchwałę w sprawie zniesienia studiów drugiego stopnia na kierunku technika rolnicza i leśna, prowadzonych przez Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa ZUT;
- uchwałę w sprawie szczegółowej organizacji studiów wyższych i studiów doktoranckich w roku akademickim 2017/2018;
- uchwałę w sprawie wyrażenia zgody na zawarcie umowy o współpracy z Nanjing University of Aeronautics and Astronautics (NUAA), Nanjing, Jiangsu, Chiny;
- uchwałę w sprawie wyrażenia zgody na zawarcie umowy o współpracy z Tbilisi State Medical University, Gruzja;
- uchwałę w sprawie wyrażenia zgody na zawarcie umowy o współpracy z Grodzieńskim Uniwersytetem Państwowym im. Janki Ku-pały, Grodno, Białoruś.

...w marcu

Kolejne posiedzenie Senatu odbyło się 27 marca 2017 r. Rektor Jacek Wróbel złożył gratulacje i życzenia dalszego awansu naukowego oraz wręczył nominacje na stanowisko profesora nadzwyczajnego dr. hab. inż. Radosławowi Mantiukowi z Wydziału Informatyki.

W ramach komunikatów poinformował o spotkaniu Piotra Dardzińskiego, podsekretarza stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa

Wyższego, z władzami wydziałów i przedsiębiorcami współpracującymi z ZUT, które odbyło się 16 marca 2017 r. w Regionalnym Centrum Innowacji i Transferu Technologii ZUT.

Prorektor ds. studenckich Arkadiusz Terman przedstawił informację o wynikach rekrutacji na studia drugiego stopnia prowadzonych w semestrze letnim.

Senat przyjął do akceptującej wiadomości informacje o działalności jednostek pozawydziałowych przedstawione kolejno przez:

- prorektora ds. nauki Jacka Przepiórskiego – nt. Centrum Nowych Materiałów i Technologii, Regionalnego Centrum Innowacji i Transferu Technologii, Centrum Dydaktyczno-Badawczego Nanotechnologii;
- prorektora ds. kształcenia Bożenę Śmiałkowską – nt. Akademickiego Ośrodka Jeździeckiego, Centrum Egzaminacyjnego Języków Obcych;
- prorektora ds. organizacji i rozwoju uczelni Stefana Domka – nt. Akademickiego Centrum Informatyki, Uczelnianego Centrum Informatyki, Ośrodka Szkoleniowo-Badawczego w Zakresie Energii Odnawialnej w Ostoi, Ośrodka Doświadczalnego w Lipniku i Ostoi. Senat podjął:
- uchwałę w sprawie określenia opisu efektów kształcenia dla kierunku studiów uprawa winorośli i winiarstwo pierwszego stopnia prowadzonego na Wydziale Kształtowania Środowiska i Rolnictwa ZUT;
- uchwałę w sprawie uruchomienia kierunku studiów pierwszego stopnia uprawa winorośli i winiarstwo;
- uchwałę w sprawie warunków, trybu rekrutacji oraz terminów rekrutacji dla kierunku studiów pierwszego stopnia stacjonarnych i niestacjonarnych uprawa winorośli i winiarstwo w roku akademickim 2017/2018;
- uchwałę w sprawie planowanych limitów przyjęć na studia na Zachodniopomorskim Uniwersytecie Technologicznym w Szczecinie w roku akademickim 2017/2018;
- uchwałę zmieniającą uchwałę nr 38 Senatu ZUT z 30 maja 2016 r. w sprawie warunków, trybu oraz terminów rekrutacji na studia na Zachodniopomorskim Uniwersytecie Technologicznym w Szczecinie w roku akademickim 2017/2018;
- uchwałę zmieniającą uchwałę nr 92 Senatu ZUT z 14 grudnia 2015 r. w sprawie zasad przyjmowania na studia pierwszego stopnia w latach 2016/2017, 2017/2018, 2018/2019 laureatów i finalistów olimpiad stopnia centralnego oraz laureatów konkursów ogólnopolskich i międzynarodowych;
- uchwałę zmieniającą statut Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie;
- uchwałę w sprawie wyrażenia zgody na zawarcie umowy o współpracy z Universidad de los Andes, Bogota, Kolumbia;
- uchwałę w sprawie wyrażenia zgody na zawarcie umowy o współpracy z Uniwersytetem Changzhou, Chiny;
- uchwałę w sprawie przeznaczenia środków uzyskanych ze sprzedaży nieruchomości położonych w obrębie Lipnik gmina Stargard;
- uchwałę zmieniającą uchwałę nr 50 Senatu ZUT z 25 maja 2009 r. w sprawie wyrażenia zgody na sprzedaż nieruchomości w obrębie Lipnik, gm. Stargard, w obrębie nr 5, gm. Stargard oraz w obrębie Przylep i obrębie Rajkowo, gm. Kołbaskowo;
- uchwałę w sprawie wyrażenia zgody na oddanie do użytkowania na podstawie umowy cywilnoprawnej, nieruchomości położonych w obrębie Ostoja, Przylep, Rajkowo, gmina Kołbaskowo oraz Lipnik, gmina Stargard;
- uchwałę w sprawie poparcia wniosku Senatu Uniwersytetu Zielonogórskiego o nadanie tytułu doktora honoris causa profesorowi Ericowi Rogersowi z University of Southampton.

...w kwietniu

Senat obradował 24 kwietnia 2017 r. Rektor Jacek Wróbel poinformował o wręczeniu przez prezydenta RP Andrzeja Dudę nominacji profesorskiej prof. dr. hab. inż. Jackowi Eliaszkowi z Wydziału Inżynierii Mechanicznej i Mechatroniki. W ramach innych komunikatów Rektor przekazał informację, że Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie otrzymał dotację z Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, która jest większa o 1,3% niż w roku ubiegłym. Od 6 lutego 2017 r. prezesem zarządu Wrocławskiego Centrum Badań EIT+, wybranym w otwartym konkursie, jest prof. dr hab. inż. Antoni Waldemar Morawski – dyrektor Instytutu Technologii Chemicznej Nieorganicznej i Inżynierii Środowiska z Wydziału Technologii i Inżynierii Chemicznej. Dyrektor Ośrodka Szkoleniowo-Badawczego w Zakresie Energii Odnawialnej w Ostoi Joanna Czerwińska została wyróżniona honorowym tytułem Przyjaciela szkoły, przyjmując z rąk dyrekcji Zespołu Szkół nr 2 w Szczecinie podziękowanie za dotychczasową współpracę i wsparcie inicjatyw związanych z odnawialnymi źródłami energii.

Doktor inż. Piotr Piela z senackiej komisji ds. dydaktyki przedstawił informację o przebiegu wdrażania systemu jakości kształcenia, kanclerz Jarosław Potaczek – informację nt. planu inwestycji i remontów realizowanych w 2017 r., a Stefan Domek, prorektor ds. organizacji i rozwoju uczelni – informację nt. zasad finansowania i uruchamiania inwestycji budowlanych na ZUT.

Doktor hab. inż. Marcin Hołub, przewodniczący zespołu ds. monitorowania procesu wdrażania strategii rozwoju ZUT, przedstawił coroczną ocenę wdrażania „Strategii rozwoju ZUT na lata 2011–2020”. Jacek Przepiórski, prorektor ds. nauki, przedstawił informację o wynalazczości i sprzedaży własności intelektualnej na ZUT, działalność wydawniczej uczelni i działalności Biblioteki Głównej.

Senat przyjął powyższe informacje i sprawozdania do aprobowanej wiadomości.

Senat podjął:

- uchwałę w sprawie uchwalenia regulaminu studiów doktoranckich na Zachodniopomorskim Uniwersytecie Technologicznym w Szczecinie;

- uchwałę w sprawie uchwalenia Regulaminu studiów wyższych na Zachodniopomorskim Uniwersytecie Technologicznym w Szczecinie;
- uchwałę w sprawie warunków i trybu rekrutacji na I rok studiów doktoranckich oraz form studiów w poszczególnych dyscyplinach naukowych na Zachodniopomorskim Uniwersytecie Technologicznym w Szczecinie w roku akademickim 2017/2018;
- uchwałę w sprawie planowanych limitów przyjęć na I rok studiów doktoranckich na Zachodniopomorskim Uniwersytecie Technologicznym w Szczecinie w roku akademickim 2017/2018;
- uchwałę w sprawie przyznania medalu Za Szczególne Zasługi dla Uczelni;
- uchwałę w sprawie Regulaminu zarządzania prawami własności intelektualnej oraz zasad komercjalizacji na Zachodniopomorskim Uniwersytecie Technologicznym w Szczecinie;
- uchwałę w sprawie wyrażenia zgody na zawarcie umowy o współpracy z Oita University, Japonia;
- uchwałę zmieniającą uchwałę nr 71 Senatu ZUT z 24 października 2016 r. w sprawie wyrażenia zgody na realizację zadania inwestycyjnego pn. „Campus 2 – Zadanie 5” polegającego na przebudowie budynku powojkowego przy ul. Klemensa Janickiego nr 33 w Szczecinie na potrzeby Wydziału Biotechnologii i Hodowli Zwierząt;
- uchwałę w sprawie wyrażenia zgody na realizację zadania inwestycyjnego pn. „Modernizacja WNoŻiR – zadania nr 3 i nr 4”;
- uchwałę w sprawie wyrażenia zgody na realizację zadania inwestycyjnego pn. „Modernizacja Rektoratu – etap II”;
- uchwałę w sprawie zatwierdzenia sprawozdania finansowego Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie oraz przeznaczenia zysku za 2016 r.;
- uchwałę w sprawie zatwierdzenia planu rzeczowo-finansowego na 2016 r. po korekcie (czwartej) oraz sprawozdania z wykonania planu rzeczowo-finansowego za 2016 r.

mt/rk

Habilitacja

Agnieszka Brelik

Agnieszka Brelik urodziła się w 1972 r. w Kołobrzegu. Jest absolwentką kierunku ekonomia na Wydziale Ekonomiki i Organizacji Gospodarki Żywnościowej Akademii Rolniczej w Szczecinie (obecnie Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie). Od początku kariery zawodowej związana jest ze szczecińskim ośrodkiem akademickim. Po ukończeniu studiów w 1998 r. podjęła studia doktoranckie, podczas których angażowała się zarówno w działalność naukową, jak i organizacyjną. Pracę doktorską, pt. „Strategia doradztwa w procesie modernizacji rolnictwa w aspekcie integracji z Unią Europejską”, obroniła w 2002 r. w Polskiej Akademii Nauk w Warszawie, uzyskując stopień doktora nauk ekonomicznych w zakresie ekonomii. Następnie została zatrudniona na stanowisku adiunkta na Wydziale Ekonomiki i Organizacji Gospodarki Żywnościowej (obecnie Wydział Ekonomii), gdzie pracuje do dziś. We wrześniu 2016 r., decyzją Rady Wydziału Nauk Ekonomicznych Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie nadano jej stopień doktora habilitowanego nauk ekonomicznych w zakresie ekonomii, w specjalności ekonomika rolnictwa, ekonomika turystyki, wielofunkcyjność rolnictwa.

W dotychczasowej pracy naukowej koncentrowała się na zagadnieniach związanych z:

- przemianami społeczno-ekonomicznymi wsi i rolnictwa w procesie integracji z Unią Europejską;
- wielofunkcyjnym rozwojem obszarów wiejskich, z uwzględnieniem paradygmatu rolnictwa zrównoważonego;
- dobrami publicznymi na obszarach wiejskich.

Jest autorką i współautorką ponad 100 prac naukowych. W ramach realizacji swoich zainteresowań naukowo-badawczych brała udział w siedmiu projektach naukowych i rozwojowych, m.in. w ramach grantu Narodowego Centrum Nauki w Krakowie na podstawie decyzji numer DEC-2011/01/B/HS4/02858 z dnia 13 listopada 2011 r.

Celem wymiany poglądów, możliwości podjęcia merytorycznych dyskusji oraz prezentacji wyników badań systematycznie brała udział w dyskusjach na licznych konferencjach krajowych i międzynarodowych oraz seminariach (58 w kraju i 7 z granicą).

Za swoją działalność naukową była wielokrotnie nagradzana przez Rektora Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego

w Szczecinie. Otrzymała również nagrodę zespołową I stopnia Rektora Uniwersytetu Ekonomicznego w Poznaniu.

Doktor habilitowana Agnieszka Brelik należy do wielu komitetów redakcyjnych i rad programowych w wydawnictwach naukowych, takich jak: *Roczniki Naukowe Instytutu Ekonomicznego PWSZ im. Stanisława Staszica w Pile*, *Postępy Nauk Ekonomicznych* od 2012 roku, *International Journal of Economics and Business Administration* od 2013 roku, *European Research Studies Journal* od 2012 r. Jest recenzentem w takich czasopismach, jak: *Economic Science for Rural Development*, *Journal of Agribusiness and Rural Development*, *Folia Pomeranae Universitatis Technologiae Stetinensis (seria Oeconomica)*, *Acta Stientiarum Polonorum (seria Oeconomia)*.

Agnieszka Brelik współpracowała z wieloma ośrodkami naukowymi w kraju i za granicą, m.in. z University of Piraeus w Grecji i University of South Bohemia w Czechach. Znalazło to wyraz zarówno we wspólnie napisanych projektach, zorganizowaniu krajowych i międzynarodowych konferencji naukowych.

W ramach działalności dydaktycznej prowadziła zajęcia zarówno na studiach stacjonarnych, jak i niestacjonarnych na Wydziale Ekonomicznym Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego. W trakcie studiów doktoranckich na Wydziale Ekonomiki i Organizacji Gospodarki Żywnościowej i na Wydziale Kształtowania Środowiska i Rolnictwa prowadziła ćwiczenia z podstaw przedsiębiorczości, doradztwa w agrobiznesie, podstaw gospodarki żywnościowej. W ramach specjalności ekonomika turystyki prowadziła ćwiczenia i wykłady specjalnościowe, np. z agroturystyki, ekonomiki przedsiębiorstw turystycznych. Po uruchomieniu kierunku turystyka i rekreacja prowadziła ćwiczenia i wykłady z przedmiotów: produkt turystyczny, polityka turystyczna, podstawy turystyki

i rekreacji, organizacja turystyki zagranicznej. W latach 2004–2010 była koordynatorem specjalności ekonomika turystyki na Wydziale, członkiem rady programowej przygotowującej program nowego kierunku studiów turystyka i rekreacja i współautorem ram kwalifikacji oraz programu nauczania dla tego kierunku. Uczestniczyła w programach mobilności pracowników wyższych uczelni i w związku z tym prowadziła zajęcia i warsztaty na uniwersytetach zagranicznych w Czechach, na Łotwie i w Grecji. Odbiła staże naukowe m.in. w Szkocji, na Łotwie i instytucjach Unii Europejskiej w Brukseli. Swoje kompetencje dydaktyczne doskonaliła na poddyplomowych kursach pedagogicznych i kursach z zakresu rachunkowości oraz stażach naukowych i innych formach zajęć organizowanych w ramach programów mobilności pracowników

naukowych w kraju i za granicą.

Doktor habilitowana Agnieszka Brelik pełniła też wiele funkcji organizacyjnych w ramach Wydziału i całej uczelni. Była m.in. opiekunem grup studenckich na studiach, opiekunem Koła Naukowego Turystyki i Rekreacji ZuTiR, członkiem Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej, członkiem zespołu ds. monitorowania procesu wdrażania strategii rozwoju Uczelni, członkiem Rady Bibliotekarzy, członkiem uczelnianej komisji wyborczej i innych doraźnie powoływanych zespołów na Wydziale i na Uczelni. Obecnie pełni funkcję pełnomocnika dziekana ds. współpracy dydaktycznej z zagranicą oraz jest przewodniczącą komisji ds. oceny jakości prac dyplomowych, członkiem komisji ds. oceny nauczycieli akademickich, komisji ds. nagród, komisji ds. nauki i kadry.

Prywatnie Agnieszka Brelik jest mężatką i mamą szesnastoletniego Jakuba oraz jedenastoletniej Natalii. Wolny czas spędza aktywnie z rodziną (na nartach, rowerze czy żagłówkach).

Habilitacja

Zdzisław Domiszewski

Rada Wydziału Nauk o Żywności i Rybactwa Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie, na podstawie uchwały komisji habilitacyjnej, oceny dorobku naukowego i rozprawy habilitacyjnej, pt. „Konserwy rybne jako źródło długołańcuchowych polienowych kwasów tłuszczowych z rodziny n-3”, 15 lutego 2017 r. nadała dr. inż. Zdzisławowi Domiszewskiemu stopień doktora habilitowanego w dziedzinie nauk rolniczych, w dyscyplinie technologia żywności i żywienie.

Zdzisław Domiszewski urodził się w 1974 r. w Pile, gdzie ukończył Technikum Gastronomiczne. Właśnie w technikum podczas zajęć z technologii gastronomicznej pojawiły się zainteresowania jakością żywności.

W 1992 r. rozpoczął studia na Wydziale Rybactwa Morskiego i Technologii Żywności Akademii Rolniczej w Szczecinie. Już podczas praktyk studenckich podjął współpracę z Zakładem Towaroznawstwa i Oceny Jakości, uczestnicząc w badaniach naukowych. Badania zainspirowały go do realizacji w tym samym zakładzie pracy magisterskiej nt. „Przydatności wybranych wskaźników utlenienia lipidów do oceny

jakości tłuszczów jadalnych” pod kierunkiem prof. dr hab. Anny Kołakowskiej.

Po ukończeniu studiów w 1998 r. z wynikiem bardzo dobrym rozwinął zainteresowania naukowe jako doktorant na międzywydziałowych studiach doktoranckich w macierzystej uczelni. Badania realizował pod kierunkiem profesor Anny Kołakowskiej w Katedrze Towaroznawstwa; dotyczyły one wpływu obróbki cieplnej na ryby jako źródło n-3 PUFA. Istotny wpływ na rozwój naukowy dr. Zdzisława Domiszewskiego miał udział w szeroko zakrojonych badaniach nad wpływem czynników biologicznych i technologicznych na ryby jako źródło n-3 wielonienasyconych kwasów tłuszczowych, w ramach projektu badawczego KBN.

Zdzisław Domiszewski pracę doktorską obronił w listopadzie 2002 r., a w grudniu tego samego roku wygrał konkurs na stanowisko adiunkta w Katedrze Towaroznawstwa. W działalności naukowej Zdzisława Domiszewskiego można wyodrębnić cztery główne obszary: wpływ wybranych procesów i czynników technologicznych na jakość lipidów w surowcach i produktach rybnych; badania metodyczne dotyczące analizy jakości żywności;

fortyfikację żywności lipidami rybnymi oraz jakości żywności pochodzenia wodnego. Jego dorobek naukowy obejmuje 78 prac, w tym prawie 30 oryginalnych prac twórczych. Większość prac opublikował w czasopismach naukowych o zasięgu międzynarodowym, m.in. w *European Journal of Lipid Science and Technology*, *International Journal of Food Science and Technology*, *Nahrung/Food*, *Żywność. Nauka. Technologia. Jakość*, *Electronic Journal of Polish Agricultural Universities*, *Acta Scientiarum Polonorum* oraz *Acta Ichthyologica et Piscatoria*.

Doktor Domiszewski uczestniczył w projektach współfinansowanych przez Unię Europejską, m.in. w ramach priorytetu 1: Badania i rozwój nowoczesnych technologii z programu operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” oraz instrumentu finansowego: Wspierania Rybołówstwa w ramach sektorowego programu operacyjnego „Rybołówstwo i przetwórstwo ryb 2004–2006”. W ramach projektów prowadził badania jakości zarówno produktów rybnych, jak i wyizolowanych lipidów stanowiących bazę do otrzymania produktu prozdrowotnego. Uczestniczył także w krajowych grantach KBN; jest współautorem dwóch patentów. Doktor Domiszewski ma osiągnięcia w upowszechnianiu wyników prowadzonych badań na licznych konferencjach naukowych zarówno w kraju, jak i za granicą. Aktywnie uczestniczy w cyklicznych międzynarodowych konferencjach dotyczących problematyki lipidów żywności, m.in. w 24th, 25th i 26th World Congress and Exhibition of the International Society for Fat Research (ISF), 24th i 25th Euro Fed Lipid Congress oraz 24th Nordic Lipid Symposium. Wyrazem uznania krajowego i międzynarodowego środowiska naukowego jest powierzenie mu recenzji publikacji przez wydawnictwa naukowe. Dotychczas dr Domiszewski zrecenzował łącznie 35 prac naukowych, w tym 25 dla czasopism z bazy JCR, m.in.: *International Journal of Food Science & Technology*, *Journal of Food Processing and Preservation*, *Journal of Agricultural Science and Technology* oraz *Italian Journal of Food Safety*. W ramach pracy dydaktycznej dr inż. Zdzisław Domiszewski prowadzi zajęcia

z 19 przedmiotów na kierunkach: technologia żywności i żywienie człowieka, towaroznawstwo oraz zarządzanie bezpieczeństwem i jakością żywności. W Zakładzie odpowiada zarówno za wprowadzanie nowych przedmiotów, jak i udoskonalanie już realizowanych. Jest autorem lub współprowadzącym przedmioty: analityka żywności, analiza i ocena jakości żywności, wybrane działy w analizie i ocenie jakości żywności, metody oceny towarów, towaroznawstwo tłuszczów jadalnych, systemy zarządzania jakością czy protokół dyplomatyczny i obsługa konsumenta oraz hotelarstwo.

Był promotorem 57 prac magisterskich i czterech inżynierskich. O doświadczeniu dr. Domiszewskiego w pracy dydaktycznej i zaangażowaniu w tym zakresie świadczy współpraca w radzie programowej kierunku zarządzanie bezpieczeństwem i jakością żywności oraz w wydziałowej komisji ds. okresowej oceny efektów kształcenia. Praca na rzecz wydziału i środowiska dotyczy też koordynowania realizacji praktyk studenckich i współpracy w Komitecie organizacyjnym i jury Olimpiady Wiedzy i Umiejętności Rolniczych.

W ramach działalności naukowej i współpracy z przemysłem spożywczym wykonał kilkanaście ekspertyz, m.in. dla instytucji państwowych: Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych czy Urzędu Celnego.

Jest autorem wielu prac popularnonaukowych z zakresu jakości żywności pochodzenia wodnego. W 2013 r. doktor Domiszewski został nagrodzony przez JM Rektora za osiągnięcia w pracy naukowo-badawczej, dwukrotnie uzyskał stypendium z funduszu stypendialnego. Prywatnie jest miłośnikiem wszelkich sportów górskich. Za namową obecnego kierownika Zakładu dr hab. Barbary Czerniejewskiej-Surmy, prof. nadzw., opracował i wdrożył moduł: turystyka górską. Z przyczyn zdrowotnych i organizacyjnych nie udało się to z przedmiotem turystyka ekstremalna, ale – jak mówi – wszystko przed nami...

Habilitacja

Paweł Forczmański

Rada Wydziału Informatyki Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie 27 września 2016 r., na podstawie jednotematycznego cyklu 13 publikacji pt. „Metody reprezentacji danych w podprzestrzeniach liniowych oraz ich zastosowanie w zadaniach przetwarzania i rozpoznawania obrazów cyfrowych”, nadała dr. inż. Pawłowi Forczmańskiemu stopień doktora habilitowanego w dziedzinie nauk technicznych, w dyscyplinie informatyka.

Paweł Forczmański urodził się w 1974 r. w Szczecinie. Jest absolwentem II Liceum Ogólnokształcącego im. Mieszka I w Szczecinie. W 1998 r. ukończył (z wyróżnieniem) studia wyższe na Wydziale Techniki Morskiej Politechniki Szczecińskiej na kierunku informatyka, specjalność techniki multimedialne. Od 1997 r. pełnił obowiązki asystenta stażysty w Instytucie Informatyki Wydziału Techniki Morskiej Politechniki Szczecińskiej, a w 1998 r. został zatrudniony na stanowisku asystenta w Instytucie Grafiki Komputerowej i Systemów Multimedialnych.

W 2002 r. obronił rozprawę doktorską pt. „Badanie korelacyjnych metod obliczania parametrów afinicznych przekształceń obrazu w zastosowaniu do rejestracji i rozpoznawania obrazów lotniczych i satelitarnych”, której promotorem był prof. dr hab. inż. Georgy

Kukharev; następnie został zatrudniony na stanowisku adiunkta w Instytucie Grafiki Komputerowej i Systemów Multimedialnych.

Zainteresowania naukowe dr. Pawła Forczmańskiego związane są z zastosowaniami algorytmów widzenia maszynowego, przetwarzania i analizy obrazu, szczególnie w zadaniach biometrycznej identyfikacji osób, inteligentnych systemach monitoringu wizyjnego i w cyfrowej obróbce dokumentów skanowanych.

Dorobek naukowy Pawła Forczmańskiego, po uzyskaniu stopnia naukowego doktora, obejmuje ponad 90 publikacji, w tym 75 w czasopismach naukowych z listy MNiSW, 39 prac jest indeksowanych w bazie ISI Web of Science, w tym 7 w czasopismach z bazy JCR o współczynniku Impact Factor, m.in. *Machine Vision and Applications*, *Pattern Analysis and Applications*, *Sensors*, *Mathematical Problems in Engineering*. Były one często cytowane, także przez autorów zagranicznych, co pozwoliło uzyskać autorowi indeks Hirscha równy 6 (wg Web of Science). Doktor Forczmański brał czynny udział w licznych krajowych i międzynarodowych konferencjach, m.in. International Conference on Computer Vision and Graphics, Transport Systems Telematics, Computer Analysis of Images and Patterns, International Conference on Intelligent Data

Engineering and Automated Learning, Computer Recognition Systems oraz International Conference on Image Analysis and Recognition; doktor Forcmański był członkiem komitetów naukowych 16 konferencji (w tym 12 międzynarodowych).

Recenzował kilkadziesiąt artykułów zgłaszanych do redakcji zagranicznych czasopism oraz konferencji naukowych z zakresu przetwarzania i analizy obrazów, co świadczy o uznaniu jego kompetencji również na arenie międzynarodowej.

Paweł Forcmański był głównym wykonawcą badań w ramach grantu finansowanego przez MNiSW. Uczestniczył również w realizacji czterech grantów współfinansowanych w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, programu operacyjnego „Innowacyjna gospodarka”.

W latach 2002–2009 pełnił funkcję dyrektora Instytutu Grafiki Komputerowej i Systemów Multimedialnych, a następnie (w latach 2009–2010) – kierownika Zakładu Grafiki Komputerowej

i Multimediów. Od 2011 r. pełni funkcję kierownika Katedry Systemów Multimedialnych. Uczestniczył również w pracach organizacyjnych, m.in. jako współtwórca i kierownik studiów podyplomowych „Informatyka i technologie informacyjne” (w latach 2009–2010), angażował się w tworzenie nowych kierunków studiów podyplomowych oraz bloków przedmiotów specjalnościowych. Był opiekunem ponad 70 prac magisterskich i inżynierskich, spośród których kilka uzyskało wyróżnienia w konkursach ogólnopolskich.

Za osiągnięcia naukowe i dydaktyczne w latach 2007–2016 otrzymał osiem nagród Rektora ZUT. Na międzynarodowej konferencji naukowej CISIM 2013 otrzymał nagrodę „Best Paper” za pracę „Recognition of occluded faces based on multi-subspace classification”.

Jest żonaty, ma dwóch synów w wieku przedszkolnym. Poza nauką dużo czasu poświęca na czynne uprawianie sportu – startuje w maratonach i triathlonach, wspina się w górach, a także pływa kajakami.

Habilitacja

Krzysztof Kowalczyk

Krzysztof Kowalczyk ukończył w 2003 r. studia magisterskie na kierunku inżynieria materiałowa na Wydziale Mechanicznym Politechniki Szczecińskiej (realizując indywidualny program studiów od VI semestru). Od 2002 r. był słuchaczem, a później uczestnikiem studiów doktoranckich na Wydziale Technologii i Inżynierii Chemicznej Politechniki Szczecińskiej, które ukończył w 2008 r. obroną pracy pt. „Wodorozcieńczalne farby oraz powłoki epoksydowe na podłoża stalowe” uzyskując stopień naukowy doktora nauk chemicznych w dyscyplinie technologia chemiczna, w specjalności technologia polimerów (promotor prof. dr hab. inż. Tadeusz Spychaj). W latach 2007–2009 zatrudniony był jako asystent, a później jako adiunkt w Instytucie Polimerów na Wydziale Technologii i Inżynierii Chemicznej Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie (WTiCh ZUT). Od 2011 r. jest kierownikiem Laboratorium Polimerów Powłokowych i Ekologicznych, a od 2016 r. także kierownikiem Zakładu Technologii Materiałów Polimerowych w Instytucie Polimerów na WTiCh ZUT w Szczecinie. Doktor Krzysztof Kowalczyk należy do nielicznych w kraju specjalistów w zakresie technologii i inżynierii materiałów powłokowych.

20 grudnia 2016 r. Rada Wydziału Technologii i Inżynierii Chemicznej ZUT w Szczecinie nadała dr. inż. Krzysztofowi Kowalczykowi stopień naukowy doktora habilitowanego w dziedzinie nauk technicznych, w dyscyplinie technologia chemiczna, w specjalności technologia polimerów.

Podstawę postępowania habilitacyjnego stanowił monotematyczny cykl 14 publikacji naukowych w czasopismach z listy filadelfijskiej, w tym 13 posiadających Impact Factor w roku wydania. Ponadto osiągnięcia naukowe, dotyczące materiałów polimerowych modyfikowanych napełniaczami nanometrycznymi (nanocząstkowymi), habilitant udokumentował rozwiązaniami technicznymi stanowiącymi treść czterech patentów krajowych.

W szczególności osiągnięcie naukowe pt. „Otrzymywanie i charakterystyka kompozytowych materiałów polimerowych, zwłaszcza powłokowych, wraz z przygotowaniem i zastosowaniem w nich napełniaczy nanometrycznych” dotyczyło komponowania i charakterystyki

nanokompozytowych materiałów litych oraz powłokowych (poliuretanowych, akrylowych, uralidowych) zawierających w roli nanonapełniaczy: a) organofilizowane montmorylonity oraz grafen (nanonapełniacze typu 1D), b) nanorurki węglowe (2D), c) ditlenek krzemu, tlenek glinu, ditlenek tytanu, ortofosforany glinu i ich pochodne (3D). Zrealizowane prace obejmowały również przygotowanie i badanie właściwości samych napełniaczy nanocząstkowych przeznaczonych do kompozytowych materiałów polimerowych.

Dorobek naukowy Krzysztofa Kowalczyka obejmuje autorstwo lub współautorstwo 25 artykułów w czasopismach z Impact Factor (sumaryczny IF z roku publikacji: 40,8, liczba cytowań obcych: 74, index Hirscha: 6), pięciu rozdziałów i fragmentów monografii naukowych, 58 wystąpień lub posterów na krajowych i zagranicznych konferencjach naukowych, 10 patentów i 11 zgłoszeń patentowych, dwa know-how. Ponadto Krzysztof Kowalczyk był promotorem 11 prac dyplomowych z zakresu technologii materiałów polimerowych (w tym prac nagrodzonych poza macierzystym wydziałem i uczelnią); brał udział w 19 krajowych projektach badawczych i badawczo-wdrożeniowych (w tym trzykrotnie jako kierownik) oraz w projekcie badawczym w ramach 7. programu ramowego UE. Był członkiem międzyuczelnianego zespołu wdrażającego technologię wytwarzania organofilizowanych bentonitów/montmorylonitów w ZGM „Zębiec” S.A. (Starachowice) oraz rezultaty projektu europejskiego „TransCond” w firmach „Kolor Mix” („Qually”, Krotoszyn) oraz „TBA Protective Solution” (Wielka Brytania). Był członkiem komitetu organizacyjnego krajowych konferencji naukowych z serii „Materiały polimerowe – Pomerania-Plast” oraz członkiem komitetu organizacyjnego konferencji międzynarodowej „Pressure-sensitive adhesives and adhesive materials – research, development, technology and application”. Otrzymał sześciokrotnie nagrodę (w tym dwukrotnie I stopnia) Rektora Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie za osiągnięcia naukowe. Zrealizował lub współrealizował 30 prac badawczych na rzecz przedsiębiorstw; jest współautorem lub autorem sześciu opinii oraz ekspertyz technologicznych i sądowych. W 2011 r. odbył staż naukowo-przemysłowy w firmie „Chemical Alliance Polska” w Goleniowie.

Habilitation

Przemysław Korytkowski

Przemysław Korytkowski urodził się w Choszczynie. W latach 1997–2002 studiował informatykę na Wydziale Informatyki Politechniki Szczecińskiej. W 2005 r. obronił na tym wydziale rozprawę doktorską pt. „Modelowanie i optymalizacja zdolności produkcyjnej w systemach potokowej produkcji niematerialnej”, wykonaną pod kierunkiem prof. dr. hab. inż. Olega Zaikina.

Rada Wydziału Informatyki Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie, na podstawie cyklu publikacji pod wspólnym tytułem „Modele i algorytmy estymacji wydajności stochastycznych systemów zdarzeniowych”, podjęła 21 marca 2017 r. uchwałę o nadaniu dr. inż. Przemysławowi Korytkowskiemu stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk technicznych w dyscyplinie informatyka, w specjalności badania operacyjne oraz modelowanie i symulacja.

Przemysław Korytkowski bada właściwości stochastycznych, dyskretnych, zdarzeniowych systemów dynamicznych, SDEDS (Stochastic Discrete-Event Dynamic Systems). SDEDS są to dynamiczne systemy asynchroniczne, w których zmiany stanu są inicjowane przez zdarzenia, przestrzeń stanów jest dyskretna, a zmienne mają charakter losowy. SDEDS mogą operować w dyskretnym lub ciągłym przestrzeni czasu. SDEDS modeluje się z wykorzystaniem: łańcuchów Markowa, teorii systemów i sieci kolejkowych oraz dyskretną zdarzeniową symulacji komputerowej. Typowymi przykładami SDEDS są: sieci telekomunikacyjne i komputerowe, systemy produkcyjne, systemy logistyczne i transportowe. Wyniki badań nad SDEDS są stosowane w systemach wspomagania decyzji oraz w zintegrowanych systemach zarządzania.

Dorobek naukowy Przemysława Korytkowskiego obejmuje, m.in. 15 artykułów z wyznaczonym współczynnikiem wpływu,

zrealizowane projekty badawczo-rozwojowe dla przedsiębiorstw: Cargotec Poland Sp. z o.o., Roca Sanitario S.A., Print Group Sp. z o.o., Kadruk S.C., Voigt Promotion Sp. z o.o., CIAT Sp. z o.o.

Od 2013 r. jest kierownikiem Zakładu Inżynierii Produkcji, w ramach którego funkcjonuje Laboratorium Poligrafii Cyfrowej, prowadzona jest specjalność poligrafia i media cyfrowe na kierunku inżynierii cyfryzacji oraz studia podyplomowe.

W latach 2005–2017 był promotorem 32 prac magisterskich oraz 20 inżynierskich, prowadził wykłady w ramach programu Erasmus na Cyprze, w Czechach, Danii, Finlandii, we Francji, Słowacji, Wielkiej Brytanii. Prowadził wykłady i pokazy popularno-naukowe w ramach wielu imprez popularyzujących naukę.

Odbył liczne staże: w 2011 r. w firmie Roca Polska Sp. z o.o. (w ramach projektu ZUT „Czas na staż”), w 2011 r. w Stanford University w Stanach Zjednoczonych (w ramach programu MNiSW „Top 500 Innovators”), w 2012 r. w Ecole des Mines de Saint-Etienne we Francji (stypendium rządu Francji „Bourse de séjour”), w 2014 r. we Fraunhofer-Gesellschaft w Niemczech w Technische Universität Dresden, w IBM Research Center w Stanach Zjednoczonych (w ramach projektu NCBiR SIMS).

Od 2013 r. aktywnie uczestniczy w pracach gremiów doradczych Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego: Rady Młodych Naukowców (w latach 2013–2015), Zespołu Specjalistycznego do spraw Infrastruktury Informatycznej Nauki (w latach 2014–2015), Komitetu Ewaluacji Jednostek Naukowych (w latach 2015–2018), Zespołu Specjalistycznego do Oceny Czasopism Naukowych (w latach 2017–2018).

Jest żonaty, ma córkę Maję (8 lat). W czasie wolnym gra w squasha, jeździ na łyżwach i nartach oraz interesuje się enologią.

Habilitation

Krzysztof Lubkowski

Rada Wydziału Technologii i Inżynierii Chemicznej Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie 27 września 2016 r., na podstawie oceny dorobku naukowego oraz monotematycznego cyklu publikacji pt. „Funkcjonalizowane nawozy mineralne”, podjęła decyzję o nadaniu dr. inż. Krzysztofowi Lubkowskiemu stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk technicznych, w dyscyplinie naukowej technologia chemiczna.

Krzysztof Lubkowski urodził się w 1968 r. w Świebodzinie Wlkp. Po ukończeniu Liceum Ogólnokształcącego nr II w Gorzowie Wlkp. w 1987 r. rozpoczął studia na Wydziale Technologii i Inżynierii Chemicznej Politechniki Szczecińskiej. Pracę magisterską pt. „Dezaktywacja katalizatora żelazowego do syntezy amoniaku chlorem”, wykonaną pod kierunkiem prof. dr. hab. inż. Waleriana Arabczyka, obronił w 1992 r. uzyskując tytuł naukowy magistra inżyniera chemika, specjalność technologia chemiczna nieorganiczna. Przez osiem miesięcy pracował na stanowisku asystenta w Instytucie Technologii Nieorganicznej Politechniki Szczecińskiej, po czym 1 lipca 1993 r.

został zatrudniony w firmie Merck, gdzie pracował jako przedstawiciel naukowy do 31 grudnia 1999 r.

Od 1 października 1999 r. był słuchaczem studium doktoranckiego przy Wydziale Technologii i Inżynierii Chemicznej Politechniki Szczecińskiej. Prace badawcze prowadził w Instytucie Technologii Chemicznej Nieorganicznej i Inżynierii Środowiska pod kierunkiem prof. dr. hab. inż. Waleriana Arabczyka. Rozprawę doktorską pt. „Badanie procesu pasywacji katalizatora żelazowego do syntezy amoniaku” obronił 6 marca 2006 r.; na jej podstawie uchwałą Rady Wydziału Technologii i Inżynierii Chemicznej uzyskał stopień doktora nauk technicznych.

Głównym celem rozprawy doktorskiej było określenie struktury i grubości tlenkowej warstwy ochronnej tworzącej się w procesie pasywacji katalizatora żelazowego do syntezy amoniaku. W ramach pracy zbadano możliwość zastosowania pary wodnej i czystego tlenu jako czynników utleniających w procesie pasywacji, wpływ warunków i sposobu pasywacji katalizatora na kinetykę jego redukcji,

wpływ składu chemicznego powierzchni katalizatora na kinetykę jego redukcji i utleniania.

Od 1 stycznia 2006 r. dr Lubkowski pracował jako asystent, a od 1 października 2007 r. – jako adiunkt w Zakładzie Technologii Chemicznej Nieorganicznej i Podstaw Technologii Politechniki Szczecińskiej (od 1 stycznia 2010 r. Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie).

Prace naukowo-badawcze dr hab. inż. Krzysztof Lubkowski prowadził w zespole kierowanym przez prof. dr hab. inż. Barbarę Grzmil. Jego zainteresowania naukowe dotyczyły technologii wytwarzania nawozów mineralnych; zajmował się również zagadnieniami związanymi z technologią wytwarzania bieli tytanowej, kwasu fosforowego, fosforanowych pigmentów antykorozyjnych oraz ekologiczną oceną cyklu życia produktów nieorganicznych. Tematem wiodącym badań prowadzonych w ramach habilitacji była preparatyka nawozów o kontrolowanym (wydłużonym) czasie uwalniania składników mineralnych, z wykorzystaniem polimerów biodegradowalnych i biorozkładalnych. Do najważniejszych osiągnięć należy zaliczyć: 1) efektywne wykorzystanie innowacyjnych materiałów poliestrowych, takich jak kopoliester bursztynianu i dilynolanu butylenowego (PBSuc/DLA), kopoliester sebacynianu i dilynolanu butylenowego (PBSeb/DLA), kopoliester bursztynianu i tereftalanu etylenowego (PESuc/PET) oraz etylocelulozy w preparatyce nawozów; 2) ocenę właściwości użytkowych otrzymanych nawozów; poprzez pomiary wytrzymałościowe oraz pomiary stopnia uwalniania składników mineralnych; 3) koncepcyjny model uwalniania składników mineralnych.

W ramach pracy badawczej dr hab. inż. Krzysztof Lubkowski nawiązał współpracę z Instytutem Polimerów (ZUT w Szczecinie), Centrum Bioimmobilizacji i Innowacyjnych Materiałów Opakowaniowych (ZUT w Szczecinie), Zakładem Chemii Ogólnej i Ekologicznej (ZUT w Szczecinie) oraz Katedrą Technologii Nieorganicznej

i Biotechnologii Środowiska (Wydział Inżynierii i Technologii Chemicznej, Politechnika Krakowska).

Dorobek naukowy dr. hab. inż. Krzysztofa Lubkowskiego obejmuje łącznie 98 publikacji, w tym 26 oryginalnych prac twórczych (23 z bazy JCR), dwa artykuły przeglądowe (w tym jeden z bazy JCR), 15 artykułów pełnotekstowych w materiałach konferencyjnych (w tym 10 z konferencji międzynarodowych, pięć z konferencji krajowych), 46 doniesień i komunikatów na konferencjach krajowych i zagranicznych, dwa artykuły popularnonaukowe, siedem zgłoszeń patentowych.

Doktor Krzysztof Lubkowski za pracę naukową został dwukrotnie uhonorowany nagrodami indywidualnymi przez JM Rektora Politechniki Szczecińskiej (obecnie Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie).

Uczestniczył w pracach komitetów organizacyjnych pięciu konferencji naukowych, w tym w jednej międzynarodowej; współpracuje aktywnie z przemysłem chemicznym. Pracował jako ekspert w ramach projektu „Foresight regionalny województwa zachodniopomorskiego”, jest zaangażowany w prace klastra „Zielona Chemia” jako konsultant naukowy Platformy Nawozowej, od 2016 r. należy do Polskiego Towarzystwa Chemicznego.

W ramach działalności dydaktycznej dr hab. inż. Krzysztof Lubkowski prowadzi zajęcia na kierunkach studiów technologia chemiczna, nanotechnologia i chemia; był promotorem ośmiu prac inżynierskich i siedmiu prac magisterskich oraz recenzentem 17 innych prac badawczych prowadzonych na Wydziale; sprawuje opiekę naukową nad dwoma doktorantami.

Od 28 lutego 2017 r. pracuje w Zakładzie Chemii Fizycznej Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie.

Jest żonaty z Anną, ma dwoje dzieci – Agnieszkę (25 lat) i Tomasa (18 lat). Jest entuzjastą brydża sportowego, interesuje się muzyką rockową i jej historią.

Habilitacja

Paulina Pianko-Oprych

Paulina Pianko-Oprych urodziła się w Szczecinie i tu ukończyła z wyróżnieniem V Liceum Ogólnokształcące im. Adama Asnyka w klasie o profilu matematyczno-fizycznym. W 2000 r. z wyróżnieniem ukończyła studia magisterskie na Wydziale Technologii i Inżynierii Chemicznej Politechniki Szczecińskiej (na kierunku inżynieria chemiczna i procesowa), a w 2003 r. ukończyła drugie studia magisterskie na kierunku ochrona środowiska na tym samym wydziale. W październiku 2000 r. rozpoczęła studia doktoranckie, zakończone w 2006 r. obroną z wyróżnieniem rozprawy pt. „Modelowanie przepływu dwufazowego cieczy i procesu dyspersji w mieszaninach statycznych”.

W grudniu 2005 r. Paulina Pianko-Oprych została zatrudniona na stanowisku asystenta naukowo-dydaktycznego na Wydziale Technologii i Inżynierii Chemicznej Politechniki Szczecińskiej z udzielonym jednocześnie dwuletnim urlopem bezpłatnym, w czasie którego odbywała staż jako pracownik naukowy na Wydziale Inżynierii Chemicznej na Uniwersytecie w Birmingham

w Wielkiej Brytanii. Po powrocie do kraju, pod koniec 2007 r., kontynuowała pracę jako asystent; od początku 2008 r. pracuje na etacie adiunkta naukowo-dydaktycznego.

Rada Wydziału Technologii i Inżynierii Chemicznej Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie, na podstawie cyklu 20 publikacji pod wspólnym tytułem: „Zastosowanie metod numerycznych (CFD i FEM) w inżynierii chemicznej, ze szczególnym uwzględnieniem stałotlenkowych ogniw paliwowych typu SOFC”, podjęła 5 lipca 2016 r. uchwałę o nadaniu dr inż. Paulinie Pianko-Oprych stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk technicznych w dziedzinie inżynieria chemiczna.

Na dorobek naukowy Pauliny Pianko-Oprych jako autorki lub współautorki składa się 28 pełnotekstowych pozycji. Obejmują one dwa rozdziały w monografii, 21 publikacji w czasopiśmie uwzględnionych w bazie Journal Citation Reports (sumaryczny współczynnik Impact Factor równy 19,347) oraz pięć publikacji w recenzowanych

czasopismach uwzględnionych na liście MNiSW. Paulina Pianko-Oprych brała udział w 28 konferencjach naukowych, w tym w 19 międzynarodowych. Zgodnie z danymi bibliograficznymi zawartymi w bazie Web of Science jej prace były cytowane 62 razy (58 razy bez autocytowań), a indeks Hirscha osiągnął wartość 5. Zgodnie z punktacją Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego liczba punktów za dotychczasowy dorobek publikacyjny wynosi 475 punktów.

W trakcie kariery zawodowej ukończyła wiele kursów i szkoleń, wśród których istotną pozycję stanowi dwumiesięczny staż szkoleniowy w 2012 r. w Haas School of Business na Uniwersytecie Kalifornijskim (w Berkeley, USA), finansowany w ramach stypendium Top 500 Innovators Program. W tym samym roku ukończyła również studia podyplomowe na Uniwersytecie Szczecińskim (na Wydziale Zarządzania i Ekonomiki Usług) pt. „Zarządzanie projektem badawczym i komercjalizacja wyników badań”. Ważne dla kariery zawodowej jest także odbycie dwóch kilkumiesięcznych staży przemysłowych w latach 2013–2014 w firmach Polchar Sp. z o.o. w Policach oraz Weber Poland Plastics w Goleniowie.

Paulina Pianko-Oprych aktywnie uczestniczyła w przygotowaniu i realizacji sześciu dużych i ważnych projektów badawczych, w tym czterech europejskich (SUAV, SAPIENS, SAFARI, STAGE-SOFC) w ramach 7. programu ramowego (jeden z nich jest w trakcie realizacji), w których jest kierownikiem krajowej części.

Paulina Pianko-Oprych prowadzi szeroką współpracę międzynarodową, uczestniczy w konsorcjach powołanych do realizacji

wspomnianych powyżej grantów europejskich. Nawiązała także m.in. owocną współpracę z instytutem badawczym CNR-ITAE we Włoszech.

Za pracę naukową trzykrotnie otrzymała indywidualną nagrodę III stopnia Rektora ZUT. Otrzymała również stypendium MNiSW dla wybitnego młodego naukowca (w latach 2011–2014).

Praca na uczelni w charakterze nauczyciela akademickiego wiąże się nierozdzielnie z prowadzeniem działalności dydaktycznej. Paulina Pianko-Oprych ma liczne osiągnięcia dydaktyczne, przede wszystkim wiele opracowanych i prowadzonych wykładów, zajęć audytoryjnych oraz zajęć laboratoryjnych na kierunku studiów *inżynieria chemiczna i procesowa*. Prowadzi ponadto zajęcia w języku angielskim i opiekuje się studentami zagranicznymi w ramach międzynarodowych programów wymiany studenckiej. W zakresie działalności dydaktycznej organizuje także wyjazdy szkoleniowe dla studentów mające zapewnić im bezpośredni kontakt z systemami energetyki odnawialnej. Była założycielem i opiekunem (w latach 2012–2013) koła naukowego *Studencki Zespół Modelowania*. Podczas stażu na Uniwersytecie w Birmingham (w latach 2005–2007) była opiekunem pomocniczym pięciu doktorantów; obecnie jest opiekunem trzech doktorantów na rodzimej uczelni. Była też promotorem 20 prac magisterskich i pięciu prac inżynierskich.

Prywatnie jest mężatką i mamą 10-letniego Maksymiliana. Lubi aktywnie spędzać czas, jeżdżąc na rowerze, rolkach, łyżwach i nartach oraz żeglować po Mazurach.

Habilitacja

Elżbieta Piesowicz

20 grudnia 2016 r. Rada Wydziału Inżynierii Mechanicznej i Mechatroniki Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie, na podstawie oceny dorobku naukowego oraz monotematycznego cyklu publikacji pt. „Struktura nadcząsteczkowa i właściwości funkcjonalne poliestrów modyfikowanych nanocząstkami”, nadała dr inż. Elżbiecie Piesowicz stopień doktora habilitowanego w dziedzinie nauk technicznych, dyscyplinie inżynieria materiałowa.

Elżbieta Piesowicz urodziła się w 1973 r. w Pyrzycach. W latach 1992–1997 studiowała na Wydziale Technologii i Inżynierii Chemicznej Politechniki Szczecińskiej na kierunku technologia chemiczna. Tytuł naukowy magistra inżyniera technologii chemicznej uzyskała w 1997 r. na podstawie pracy pt. „Badanie właściwości mieszanin kopoliolefin (etero-eteru) z poliamidem 6”. Po ukończeniu studiów w 1997 r. podjęła pracę zawodową w Fabryce Kabli „Załom” w Szczecinie jako technolog produkcji, gdzie pracowała do 2000 r. Od 2000 r. rozpoczęła studia doktoranckie na Politechnice Szczecińskiej.

Stopień doktora nauk technicznych w zakresie technologii chemicznej uzyskała 18 czerwca 2007 r. na podstawie rozprawy doktorskiej pt. „Synteza i charakterystyka nowych blokowo-bezładnych kopolimerów eterowo-estrowych”. Promotorem i opiekunem naukowym pracy był prof. dr hab. inż. Zbigniew Rosłaniec. W 2007 r. zatrudniona została na stanowisku asystenta, a w 2008 r. – na stanowisku adiunkta w Zakładzie Tworzyw Polimerowych Instytutu Inżynierii Materiałowej, gdzie pracuje do dziś.

Wcześniej odbyła staż naukowy w Instituto de Estructura de la Materia CSIC w Madrycie, później krótkotrwałe staże

naukowo-przemysłowe na Technische Universität Hamburg oraz w firmach Koschem Ksel Adamus w Węgorzynie i Ośrodku Technologii Gumi w Szczecinie.

Jej zainteresowania naukowe koncentrują się na zagadnieniach związanych z wytwarzaniem i modyfikacją nanokompozytów polimerowych z udziałem nanostruktur organicznych (m.in. nanorurki węglowe, nanopłytki grafenowe, węgiel krzemu) oraz nanostruktur nieorganicznych na bazie poliestrów oraz elastomerów termoplastycznych, a także na ocenie właściwości inżynierskich i użytkowych otrzymanych materiałów.

W ramach działalności dydaktycznej dr hab. inż. Elżbieta Piesowicz prowadzi cykl wykładów z przedmiotów: tworzywa polimerowe termoplastyczne, współczesne materiały konstrukcyjne, podstawy chemii organicznej oraz normalizacja. Ich zakres tematyczny pokrywa się w znacznym stopniu z jej zainteresowaniami, co pozwala na ciągłe aktualizowanie przekazywanych studentom treści. Doktor Elżbieta Piesowicz od 2016 r. jest kierownikiem Zakładu Tworzyw Polimerowych na Wydziale Inżynierii Mechanicznej i Mechatroniki. Prowadzi również szeroką współpracę z innymi jednostkami uczelni w zakresie badań właściwości materiałów i ich oceny użytkowej (m.in. z WTiCh ZUT, WE ZUT, Akademią Morską w Szczecinie), a także z ośrodkami przemysłowymi z województwa zachodniopomorskiego i kraju (z Telefoniką Kable S.A. z Krakowa; Nicrometal S.A. z Torunia). Za osiągnięcia naukowe otrzymała w 2010, 2015, 2016 r. nagrodę Rektora ZUT III stopnia.

Mieszka w Szczecinie z mężem oraz córkami.

Nominacja profesorska

Jacek Eliaz

Jacek Eliaz urodził się w 1965 r. w Zabrzu na Górnym Śląsku. W 1985 r. zakończył naukę w szkole średniej (w byłych Śląskich Technicznych Zakładach Naukowych na Wydziale Elektrycznym, specjalność: elektryczna i elektroniczna automatyka przemysłowa), uzyskał tytuł zawodowy technika elektronika oraz zdał z wyróżnieniem egzamin dojrzałości. W tym samym roku, po zdaniu egzaminów wstępnych na studia zagraniczne na Politechnice Warszawskiej, rozpoczął jednolite studia magisterskie na Wydziale Techniki Pojazdów byłej Wyższej Szkoły Transportu i Komunikacji w Dreźnie (Hochschule für Verkehrswesen „F. List” Dresden). Studia te realizował w latach 1985–1990 jako stypendysta Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego. W latach 1986–1990 pełnił funkcję asystenta pomocniczego w Katedrze Klimatyzacji Pojazdów i Termodynamiki Technicznej, gdzie pod kierunkiem prof. Alfreda Henatscha realizował prace naukowo-badawcze w zakresie termodynamiki technicznej, chłodnictwa oraz innowacyjnych metod klimatyzacji środków transportu.

Po ukończeniu studiów magisterskich w marcu 1990 r. podjął pracę w Katedrze Techniki Ciepłej Politechniki Szczecińskiej. Wkrótce potem powrócił do Drezna, gdzie w latach 1990–1996, jako stypendysta ówczesnego Ministerstwa Edukacji Narodowej oraz Niemieckiej Centrali Wymiany Akademickiej (DAAD – Deutscher Akademischer Austauschdienst), odbył stacjonarne studia doktoranckie. Pracę doktorską pt. „Ein Beitrag zur Bewertung einer abgasangetriebenen Kaltluft-Kältemaschine” („Ocena chłodziarki powietrznej napędzanej nadmiarem spalin silnika wysokoprężnego”) obronił w 1996 r. na Wydziale Mechanicznym Uniwersytetu Technicznego w Dreźnie.

Po powrocie do kraju kontynuował pracę w Katedrze Techniki Ciepłej Politechniki Szczecińskiej, gdzie pod kierunkiem prof. Władysława Nowaka i prof. Romana Sobańskiego oraz we współpracy, m.in., z prof. Achimem Dittmannem, prof. Jarosławem Mikiewiczem i prof. Joachinem Zschernigiem realizował wiele zadań naukowo-badawczych, głównie w obszarze termodynamiki technicznej oraz oceny efektywności energetycznej i środowiskowej technologii energetycznych.

W lipcu 2003 r. obronił również na Wydziale Mechanicznym Uniwersytetu Technicznego w Dreźnie rozprawę habilitacyjną pt. „Modell einer ganzheitlichen, energie- und umwelttechnischen Bewertung von Energietechnologien unter Verwendung des Begriffs des kritischen Prozesswertes” („Całościowa energetyczno-ekologiczna ocena technologii energetycznych, przy zastosowaniu pojęcia wartości krytycznej procesu”).

Od 2009 r. pełnił funkcję kierownika Katedry Eksploatacji Pojazdów Samochodowych na Wydziale Inżynierii Mechanicznej i Mechatroniki Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie.

W marcu 2017 r. uzyskał tytuł naukowy profesora nauk technicznych.

Profesor Eliaz jest autorem i współautorem ponad 140 opracowań i publikacji naukowych (głównie w językach niemieckim

i angielskim); jego zainteresowania naukowe i aplikacyjne dotyczą m.in. gospodarki energetycznej, energetyki jądrowej i wiatrowej, zarządzania energią i środowiskiem (w tym również „Carbon Management”), analizy cyklu życia technologii energetycznych i pojazdów samochodowych, teorii i eksploatacji silników spalinowych oraz zagadnień związanych ze zrównoważonym rozwojem w ob-

szarze technologii energetycznych i środków transportu. Jest recenzentem w takich renomowanych czasopismach naukowych, jak *Energy the International Journal*, *Energy Conversion and Management*, *International Journal of Thermodynamics*, *Thermal Science International Scientific Journal*, czy *Journal of Cleaner Production*.

Osiągnięcia prof. J. Eliasza w zakresie rozwoju kadry naukowej obejmują m.in. promotorstwo trzech zakończonych sukcesem postępowań o nadanie stopnia naukowego doktora oraz, obecnie, opiekę naukową

nad kolejnymi trzema doktorantami.

W latach 2003–2006 prof. J. Eliaz był kierownikiem projektu badawczego KBN nr 4T10B 006 25 nt. „Całościowa energetyczno-ekologiczna analiza porównawcza elektrowni jądrowej i siłowni wiatrowej”.

Był także koordynatorem i głównym wykonawcą następujących projektów międzynarodowych:

- nr Az 09596 pt. „Opracowanie koncepcji energetyczno-ekologicznej dla miasta Nowogard”, współrealizowanym z Uniwersytetem Technicznym w Dreźnie i finansowanym w latach 1998–1999 przez Niemiecką Federalną Fundację Ochrony Środowiska (Bundesumweltstiftung);
- nr FKZ: 132 6 004 pt. „Wykorzystanie alternatywnych źródeł energii w euroregionie Pomerania, technika wodorowa”, realizowanym w latach 1999–2001 wspólnie z Fachhochschule Stralsund oraz
- „SYNKOPE – Synergetische Kopplung von Energieträgern für effiziente Prozesse” („SYNKOPE – Synergetyczne sprzężenie nośników energii na rzecz wydajnych procesów”), zrealizowanym w 2014 r. wspólnie z Uniwersytetem Technicznym w Dreźnie, Uniwersytetem Technicznym we Freibergu oraz Politechniką Praską, i ukierunkowanym na analizę możliwości zastosowania wysokotemperaturowych reaktorów jądrowych średniej mocy chłodzonych ciekłymi solami, w obszarze wytwarzania paliw i surowców syntetycznych na bazie węgla kamiennego i brunatnego.

Jacek Eliaz jest członkiem Sekcji Termodynamiki Komitetu Termodynamiki i Spalania PAN, Polskiego Towarzystwa Naukowego Silników Spalinowych, Sekcji Energetyki i Inżynierii Środowiska Stowarzyszenia Inżynierów Niemieckich (Verein Deutscher Ingenieure), Polskiego Stowarzyszenia Geotermalnego oraz Polskiego Towarzystwa Tłumaczy Ekonomicznych, Prawniczych i Sądowych.

Pełni również funkcję audytora wiodącego w obszarze systemów zarządzania jakością, zarządzania środowiskowego oraz zarządzania energią cieszącej się dużym światowym uznaniem jednostki certyfikującej TÜV SÜD Management Service GmbH, z siedzibą w Monachium.

Małżonka prof. Eliasza – Małgorzata Trzcionka-Eliaz jest specjalistą kardiologiem; najstarszy syn Michał uczęszcza do liceum, a dwaj młodszy synowie Łukasz i Dariusz są uczniami szkoły podstawowej.

zdjęcie Maciej Biedrzycki/KPRP

Nominacja profesorska

Sylwia Mozia

Sylwia Mozia urodziła się w 1975 r. w Resku. W 1994 r. ukończyła Liceum Ogólnokształcące w Zespole Szkół im. Tadeusza Kościuszki w Łobzie, po czym rozpoczęła studia na kierunku ochrona środowiska na Wydziale Technologii i Inżynierii Chemicznej Politechniki Szczecińskiej. W 1998 r., po wyborze specjalności, którą była analityka w ochronie środowiska, rozpoczęła badania w ramach pracy magisterskiej, realizowanej pod kierunkiem dr inż. Barbary Dereckiej, pt. „Wybrane problemy analityczne w chelatywnej metodzie usuwania tlenków azotu i siarki z gazów spalinowych”. Pracę magisterską obroniła 8 czerwca 1999 r.; studia ukończyła z wynikiem bardzo dobrym.

W październiku 1999 r. rozpoczęła studia doktoranckie na Wydziale Technologii i Inżynierii Chemicznej Politechniki Szczecińskiej. Promotorem jej pracy była prof. dr hab. inż. Maria Tomaszewska. Tematyka naukowa podjęta przez Sylwię Mozia w okresie studiów doktoranckich dotyczyła uzdatniania wód powierzchniowych. Pracę doktorską pt. „Uzdatnianie wód powierzchniowych metodą ultrafiltracji wspomaganej adsorpcją na pylistym węglu aktywnym” obroniła z wyróżnieniem 26 września 2003 r., uzyskując stopień doktora nauk technicznych.

Po obronie pracy doktorskiej podjęła pracę w Instytucie Technologii Chemicznej Nieorganicznej i Inżynierii Środowiska na Wydziale Technologii i Inżynierii Chemicznej Politechniki Szczecińskiej, początkowo na stanowisku asystenta, a od grudnia 2004 r. – na stanowisku adiunkta. Od września 2011 r. do chwili obecnej jest zatrudniona na stanowisku profesora nadzwyczajnego w Zakładzie Technologii Wody i Inżynierii Środowiska, wchodzącym w skład Instytutu Technologii Chemicznej Nieorganicznej i Inżynierii Środowiska Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie.

W 2004 r. rozpoczęła, pod kierunkiem prof. dr hab. inż. Antoniego W. Morawskiego, zupełnie nowy rozdział w swojej działalności naukowej – badania procesu fotokatalizy. Zajmowała się opracowaniem nowych fotokatalizatorów oraz zastosowaniem fotokatalizy do usuwania zanieczyszczeń organicznych z wody i ścieków, jak również syntezy użytecznych węglowodorów alifatycznych i wodoru. Zagadnieniem, nad którym podjęła badania w tamtym okresie był również problem separacji fotokatalizatora ze środowiska reakcji. Wykorzystując doświadczenie zdobyte w trakcie realizacji pracy doktorskiej, rozpoczęła badania układów hybrydowych łączących fotokatalizę z technikami membranowymi. Zaproponowany przez nią układ hybrydowy, łączący fotokatalizę i bezpośrednią kontaktową destylację membranową, był nowatorskim rozwiązaniem, nieopisanym wcześniej w literaturze przedmiotu. Badania fotokatalitycznych reaktorów membranowych stały się przedmiotem jej rozprawy habilitacyjnej pt. „Fotokatalityczne reaktory membranowe w usuwaniu zanieczyszczeń z wody”. 12 października 2010 r. Rada Wydziału Technologii i Inżynierii Chemicznej Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie podjęła uchwałę o nadaniu Sylwii Mozia stopnia doktora habilitowanego nauk technicznych w dyscyplinie technologia chemiczna. Tytuł profesora nauk

technicznych został jej nadany 13 czerwca 2016 r. Nominację profesorską odebrała z rąk Prezydenta RP 27 września 2016 r.

Aktualnie realizowana przez nią tematyka badawcza związana jest przede wszystkim z zastosowaniem procesów membranowych w oczyszczaniu wody i ścieków; obejmuje zarówno procesy separacji membranowej, jak i układy hybrydowe – fotokatalityczne reaktory membranowe. W centrum jej zainteresowań naukowych

znajduje się również wytwarzanie membran, będące tematem kierowanego przez nią projektu badawczego OPUS, pt. „Badania wpływu nanocząstek na właściwości modyfikowanych membran polimerowych przeznaczonych do oczyszczania wody i ścieków”, finansowanego przez Narodowe Centrum Nauki.

Sylwia Mozia jest autorką lub współautorką 91 publikacji naukowych (w tym 72 w czasopiśmie z listy JCR), 5 rozdziałów w książkach, ponad 110 streszczeń w materiałach konferencyjnych, ośmiu patentów i 14 zgłoszeń patentowych. Na krajowych i międzynarodowych konferencjach naukowych wygłosiła 13 wykładów na zaproszenie oraz 12 komunikatów, a także przedstawiła 19 prezentacji plakatowych. Według bazy Web of Science jej prace były cytowane 1405 razy (bez autocytowań 1253 razy); indeks Hirscha jest równy 20. Wypromowała czterech doktorów, ponadto jest promotorem w jednym przewodzie doktorskim.

W latach 2005–2007 odbyła staż w Oita University w Japonii, podczas którego uczestniczyła w projekcie badawczym realizowanym we współpracy z Shimizu Corporation w Tokio, finansowanym m.in. przez japońskie Ministerstwo Ekonomii, Handlu i Przemysłu. Po powrocie zdobyła stypendium Fundacji na rzecz Nauki Polskiej (FNP) w ramach programu „Homing/Powroty”. Kierowała (bądź kieruje) pięcioma projektami badawczymi finansowanymi ze środków Komitetu Badań Naukowych (KBN), Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego (MNiSW), Narodowego Centrum Nauki (NCN) i FNP; była wykonawcą 16 projektów krajowych i trzech projektów międzynarodowych. Była członkiem komitetów organizacyjnych i naukowych krajowych oraz międzynarodowych konferencji naukowych, ponadto przewodniczyła komitetowi organizacyjnemu międzynarodowej konferencji ICCMR12 (w Szczecinie w 2015 r.). Jest członkiem komitetów redakcyjnych czasopism *Polish Journal of Chemical Technology* i *International Journal of Membrane Science and Technology*. Była redaktorem gościnnych specjalnych numerów czasopism *Journal of Nanomaterials*, *Catalysis Today* i *International Journal of Hydrogen Energy*.

W 2011 r. uczestniczyła w 7. Polsko-Japońskich Międzyrządowych Konsultacjach ds. Współpracy Naukowo-Technicznej w Tokio. W latach 2011–2013 była członkiem Zespołu Interdyscyplinarnego do spraw Działalności Upowszechniającej Naukę, powołanego przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, a od 20 stycznia 2014 do 31 lipca 2016 r. przewodniczyła temu zespołowi. Wielokrotnie była ekspertem Narodowego Centrum Nauki oraz Narodowego Centrum Badań i Rozwoju, a także recenzentem wniosków o finansowanie projektów badawczych w konkursach ogłaszanych przez MNiSW, NCN, NCBiR oraz FNP. W latach 2011–2014 była skarbnikiem Polskiego Towarzystwa Membranowego, a od 2015 r. pełni funkcję jego wiceprzewodniczącej. Jest członkiem Polskiego Towarzystwa Chemicznego oraz European Membrane Society. Została dwukrotnie wyróżniona Zachodniopomorskim Noblem – za badania podstaw nowych technologii z zastosowaniem fotokatalitycznych reaktorów membranowych (w 2011 r.) oraz za badania zjawisk o kluczowym znaczeniu dla rozwoju nowych technologii z udziałem katalitycznych reaktorów membranowych (w 2015 r.).

Nominacja profesorska

Beata Tryba

Beata Tryba urodziła się w 1973 r. w Pile, gdzie ukończyła Liceum Ogólnokształcące im. Marii Skłodowskiej-Curie o profilu matematyczno-fizycznym. W latach 1992–1997 studiowała ochronę środowiska na Wydziale Technologii i Inżynierii Chemicznej na Politechnice Szczecińskiej, a później ukończyła studia doktoranckie na tym wydziale.

Pracę doktorską, pt. „Preparatyka i badanie eksfoliowanych grafitów do usuwania olejów ciężkich i barwników z wody”, napisaną pod kierunkiem prof. Antoniego W. Morawskiego, obroniła w 2001 r. z wyróżnieniem.

Następnie wyjechała do Japonii na 2,5-letni staż, gdzie prowadziła badania naukowe na temat zastosowania układu hybrydowego ditlenek tytanu–węgiel aktywny do fotokatalitycznego oczyszczania wody z zanieczyszczeń organicznych. Pracowała w Japonii na pozycji postdoka, najpierw pod kierunkiem prof. Michio Inagaki w Aichi Institute of Technology w Yakusa (koło Nagoi), a potem pod kierunkiem prof. Masahiro Toyoda w Oita University.

Praca ta zaowocowała licznymi publikacjami na temat połączenia procesu adsorpcji na węglu aktywnym z fotokatalitycznym utlenianiem zaadsorbowanych zanieczyszczeń wody.

Po powrocie do kraju w 2005 r. osiągnięcia Beaty Tryby zostały docenione w postaci przyznania jej Zachodniopomorskiego Nobla

w dziedzinie nauk podstawowych. Od 2000 r. została zatrudniona na Politechnice Szczecińskiej w Instytucie Technologii Chemicznej Nieorganicznej i Inżynierii Środowiska na stanowisku asystenta, w 2005 r. na stanowisku adiunkta, a od 2010 r. na stanowisku profesora.

W 2009 r. uzyskała stopień doktora habilitowanego w dziedzinie

nauk technicznych, specjalność technologia nieorganiczna. Na podstawie rozprawy habilitacyjnej „Preparatyka i badanie właściwości ditlenku tytanu modyfikowanego węglem oraz węglem i żelazem do rozkładu zanieczyszczeń organicznych z wody w procesach fotokatalizy i foto-Fentona”. Po krótkim urlopie macierzyńskim (od sierpnia 2009 r. do lutego 2010 r.) wróciła do pracy i kontynuowała badania w zakresie fotokatalizy.

W sumie wykształciła kilkunastu magistrów i inżynierów oraz jednego doktoranta. Kierowała kilkoma projektami badawczymi, była nominowanym członkiem komitetu zarządzającego ze strony polskiej w projekcie europejskim COST „Action 540 „Phonasum” – photocatalytic technologies and novel nanosurfaces materials – critical issues” w latach 2006–2010. Praca w ramach projektów, współpraca zagraniczna oraz duży dorobek publikacyjny prof. Beaty Tryby sprawiły,

że jest ona znanym specjalistą w dziedzinie fotokatalizy na arenie międzynarodowej. Obecny indeks Hirscha prof. Beaty Tryby wynosi 22, liczba cytowań, bez własnych, wynosi ponad 1500, a liczba publikacji z IF, znajdująca się w bazie danych Web of Science, to 64. Średnia cytowalność jednego artykułu wynosi 27. W czerwcu 2016 r. prof. Beata Tryba uzyskała tytuł naukowy profesora nauk technicznych, a nominację Prezydent RP wręczył jej na uroczystym spotkaniu we wrześniu tego samego roku.

Uroczystość nadania tytułu doktora honoris causa

prof. dr. inż.

Wacławowi Królikowskiemu

27 marca 2017 r. Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie przyznał po raz czwarty tytuł, godność i prawa doktora honoris causa osobie szczególnie zasłużonej dla nauki polskiej. Tym razem tytułem tym został uhonorowany prof. dr inż. Wacław Królikowski w uznaniu osiągnięć naukowych, a także wieloletniej pracy dla Uczelni.

Z inicjatywą nadania godności doktora honoris causa wystąpili w 2016 r. wieloletni współpracownicy prof. Królikowskiego profesorowie: Andrzej Błędzki, Tadeusz Szychaj, Artur Bartkowiak oraz ówczesny dziekan WTiCh Jacek Soroka. Inicjatywę tę poparł i formalnie wystąpił z wnioskiem o nadanie tytułu dziekan Wydziału Technologii i Inżynierii Chemicznej Ryszard Kaleńczuk. Wniosek poparły również Rada Naukowa Centrum Badań Molekularnych i Makromolekularnych PAN w Łodzi i Senat Politechniki Wrocławskiej oraz Politechniki Rzeszowskiej.

Na uroczystości obecni byli recenzenci wniosku: prof. dr hab. inż. Andrzej Gałęski z Centrum Badań Molekularnych i Makromolekularnych PAN, prof. dr hab. inż. Jacek Piękowski z Politechniki Wrocławskiej oraz prof. dr hab. inż. Henryk Galina z Politechniki Rzeszowskiej.

Ponadto przybyło wielu gości i wychowanków profesora z polskich i zagranicznych ośrodków naukowych, m.in. z Uniwersytetu Erlangen i Uniwersytetu w Kassel w Niemczech, Politechniki Ryskiej, Politechniki Warszawskiej, Wrocławskiej, Gdańskiej. Obecna była również rodzina oraz byli i obecni pracownicy Instytutu Polimerów ZUT.

Gościem honorowym był wieloletni przyjaciel prof. Królikowskiego prof. Dr.-Ing. Gottfried W. Ehrenstein z Uniwersytetu w Erlangen.

Po odczytaniu przez JM Rektora ZUT uchwały Senatu laudację wygłosił promotor, prof. dr hab. inż. Tadeusz Szychaj.

Zgodnie z obyczajem po promocji doktor honorowy wygłosił wykład pt. „Polimerowe kompozyty konstrukcyjne z włóknami szklanymi”, w którym przedstawił początki produkcji łodzi z kompozytów polimerowych w Polsce, niezwykle dynamiczny rozwój tej produkcji i związane z tym rozpoczęcie w Polsce produkcji materiałów do wytwarzania kompozytów polimerowych (żywopoliestrowych i włókien szklanych) oraz początki badań nad zagadnieniami mechaniki i wytrzymałości kompozytów. Był to bardzo ciekawy wykład, gdyż prof. Królikowski od początku pracował w zespołach wprowadzających w Polsce kompozyty polimerowe oraz badających

ich właściwości. Była to więc relacja współtwórcy, świadka i uczestnika powstawania nowej dziedziny techniki i nauki w naszym kraju.

Bardzo cenna była możliwość poznania procesu powstawania nowych metod badawczych, ich zastosowania i wiedzy, którą wносиły w naukę o kompozytach. W owym czasie były to odkrycia nowatorskie i śledzone w całej Europie.

Warto dodać, że prof. Królikowski ukończył w tym roku 90 lat, a wykład wygłosił z niezwykłą werwą, przytaczając szczegóły rozwiązań technicznych sprzed ponad 60 lat!

Po wykładzie głos zabrał prof. Ehrenstein, który wspominał pierwsze spotkanie z prof. Królikowskim oraz podkreślił znaczenie jego odkryć. Były one tak interesujące, że Uniwersytet w Kassel (Niemcy) zdecydował się wówczas zaprosić prof. Królikowskiego na cykl

rocznych wykładów jako wizytującego profesora, aby naukowcy i studenci niemieccy mieli możliwość poznania właściwości kompozytów polimerowych bezpośrednio od jednego z autorytetów w tej dziedzinie.

Po tym wystąpieniu prorektor ds. nauki Jacek Przepiórski odczytał listy gratulacyjne nadesłane z wielu ośrodków naukowych w Polsce.

Uroczystość zakończył występ Chóru ZUT im. prof. Jana Szyrockiego – jak zwykle znakomity i jak zwykle poprowadzony z wielkim zaangażowaniem i przy udziale członków Senatu ZUT i zgromadzonych gości.

Po uroczystości doktor honorowy bardzo długo przyjmował gratulacje, kwiaty i słowa uznania.

*Jolanta Janik
Krzysztof Gorący*

Laudacja prof. dr. hab. inż. Tadeusza Spychaja

Magnificencjo Rektorze, Wysoki Senacie,
Czcigodny Doktorze Honorowy,
Panie i Panowie,

mam przyjemność – a traktuję to też jako wielki zaszczyt – pełnić funkcję promotora i przedstawić laudację wybitnego specjalisty w zakresie polimerowych materiałów kompozytowych profesora Wacława Królikowskiego w imieniu wielu naukowców z różnych pokoleń, którzy przybyli na tę doniosłą uroczystość. To wyróżnienie jest wyrazem uznania dla jego wybitnych osiągnięć w zakresie nauki i techniki w obszarze technologii i inżynierii materiałów polimerowych, dla jego wyróżniającej się postawy moralnej, osiągnięć w rozwoju kadry naukowej oraz owocnej współpracy z przemysłem.

Profesor Wacław Królikowski urodził się 24 stycznia 1927 r. w Lublinie. Świadectwo maturalne uzyskał w 1946 r. w Państwowym Technikum Chemicznym w Lublinie, a następnie podjął studia na Wydziale Chemicznym Politechniki Gdańskiej. Wybór odległej od Lublina uczelni wiązał się m.in. z konsekwencjami aktywności

konspiracyjnej (jako członek Armii Krajowej spędził kilka miesięcy w areszcie Urzędu Bezpieczeństwa i na Zamku w Lublinie).

Dyplom magistra inżyniera w zakresie technologii chemicznej uzyskał w 1951 r. Pracę dyplomową, dotyczącą tematyki chemii i technologii tłuszczów, wykonał w zespole prof. Henryka Niewiadomskiego.

Po ukończeniu studiów rozpoczął pracę – na podstawie nakazu pracy – w Zakładach Przemysłu Tłuszczowego w Budowie w Brzegu nad Odrą jako kierownik Działu Kontroli Jakości. Do jego obowiązków należało zorganizowanie Działu, w tym Laboratorium Kontroli Technicznej; ponadto był zaangażowany w budowę Oddziału Ekstrakcji i Tłocznicy Olejów; brał także udział w uruchomieniu produkcji oraz prowadził inne prace inwestycyjne. Ponieważ młodego magistra inżyniera pociągała działalność naukowo-badawcza na początku 1953 r. przeniósł się do Centralnego Laboratorium Przemysłu Tłuszczowego w Gliwicach. Tam zajmował się opracowywaniem metod analitycznych surowców i produktów niezbędnych dla intensywnie rozwijającego się przemysłu tłuszczowego. Następnie

– nie zmieniając specjalizacji – w 1954 r. podjął pracę w jednostce badawczej Instytutu Przemysłu Tłuszczowego z siedzibą w Warszawie – filii przy Politechnice Gdańskiej. Pracował tam początkowo na stanowisku asystenta, a następnie adiunkta. Problematyka badawcza, którą się zajmował, obejmowała rafinację olejów jadalnych, procesy katalitycznego uwodornienia olejów roślinnych oraz technologię produkcji margaryny. Za osiągnięcia dotyczące produkcji margaryny uzyskał w 1954 r. zespołową nagrodę Ministra Przemysłu Rolnego i Spożywczego.

Po rozwiązaniu gdańskiej filii Instytutu Przemysłu Tłuszczowego w 1956 r. rozpoczął pracę w Stoczni Marynarki Wojennej (SMW) w Gdyni. Do jego obowiązków należało zorganizowanie Centralnego Laboratorium SMW zajmującego się badaniami różnych materiałów w aspekcie kontrolnym a także rozwojowym. Jako kierownik tego laboratorium był odpowiedzialny za uruchomienie wielu specjalistycznych pracowni, w tym m.in. dotyczących tworzyw sztucznych i powłok antykorozyjnych, a także za organizację księgozbioru naukowo-technicznego.

W trakcie pracy w SMW mgr inż. W. Królikowski szczególnie angażował się w prace badawczo-rozwojowe nad konstrukcyjnymi tworzywami z żywic poliestrowych wzmocnionych włóknem szklanym. Były to nowe materiały dotychczas niewytwarzane i niestosowane w kraju. Brał udział w uruchamianiu produkcji wojskowych i cywilnych jednostek pływających z tego rodzaju tworzyw kompozytowych. Początkowo tego typu tworzywa kompozytowe wytwarzane były z surowców importowanych, a później z komponentów produkowanych w kraju – po sukcesywnym uruchamianiu ich produkcji w Polsce i testowaniu właściwości eksploatacyjnych materiałów kompozytowych przez zespół W. Królikowskiego.

W 12-letnim okresie pracy w SMW (w latach 1956–1968) brał aktywny udział w wielu międzynarodowych konferencjach naukowo-technicznych organizowanych nie tylko na obszarze tzw. krajów demokracji ludowej, lecz także poza nim (w Londynie, Berlinie). Ponadto wraz z zespołem Laboratorium SMW rozpoczął organizację podobnych konferencji w Polsce (dotyczących laminatów poliestrowo-szklanych w 1962 i 1967 r.).

Począwszy od 1959 r. zaczęły się pojawiać publikacje naukowe W. Królikowskiego w czasopismach specjalistycznych, prezentujące wyniki badań materiałów kompozytowych; w 1961 r. została wydana pierwsza książka z tej tematyki w języku polskim (M. Berger, W. Królikowski, G. Mizgier: „Poliestry wzmocnione w budownictwie okrętowym”, Wydawnictwo Morskie). Za efekty pracy w obszarze kompozytów wzmocnionych włóknem szklanym w 1966 r. uzyskał nagrodę Ministra Obrony Narodowej („Zastosowanie żywicy poliestrowych wzmocnionych włóknem szklanym do budowy jednostek pływających i innego sprzętu technicznego cd.”).

Ze względu na rozwój naukowy najbardziej wymiernym efektem, wieńczącym okres pracy w SMW w Gdyni, było uzyskanie w 1967 r. na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej stopnia doktora nauk technicznych na podstawie pracy „Niektóre własności laminatów poliestrowo-szklanych z zakresu ich struktury, chemii i technologii w świetle zjawisk zachodzących podczas ich rozciągania”; promotorem był doc. Włodzimierz Łaskawski. Zawodowe kontakty prof. Królikowskiego z Politechniką Szczecińską należy wiązać z 1965 r., w którym prowadził wykłady jako dojeżdżający nauczyciel akademicki z przedmiotu chemia i technologia tworzyw sztucznych dla studentów ostatniego roku studiów magisterskich na Wydziale Chemicznym w Katedrze Włókien Chemicznych, kierowanej przez prof. Tadeusza Rosnera.

Od września 1968 r. dr inż. W. Królikowski został zatrudniony na Wydziale Chemicznym Politechniki Szczecińskiej i powołany na stanowisko docenta przez Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego. W nowym miejscu pracy został kierownikiem Zakładu Tworzyw Sztucznych i Powłok Ochronnych, który zorganizował od podstaw i którym kierował do czasu przejścia na emeryturę pod koniec 1997 r.

Główne kierunki badań naukowych Profesora obejmowały: polimerowe materiały konstrukcyjne, zwłaszcza materiały wzmocnione włóknami, fizyczne i mechaniczne właściwości tworzyw polimerowych, włókna wzmacniające (szklane, węglowe), napelniacze do tworzyw, problemy adhezji polimer/włókno lub napelniacz, technologie przetwórstwa tworzyw polimerowych, polimeryzację monomerów allilowych, modyfikację polimerów.

Wyniki prac badawczych opublikował jako autor lub współautor 120 artykułów w czasopismach naukowo-technicznych oraz ok. 110 publikacji pełnotekstowych w materiałach konferencji krajowych i zagranicznych. Ważną pozycję w jego dorobku naukowym stanowią publikacje dotyczące polimerowych tworzyw konstrukcyjnych i włókien wzmacniających. Łącznie jako autor lub współautor wydał siedem książek, w tym cztery w renomowanych wydawnictwach, tj. w Wydawnictwach Naukowo-Technicznych i Państwowym Wydawnictwie Naukowym. Trzeba tu przede wszystkim wymienić monumentalne dzieło „Żywice i laminaty poliestrowe” napisane wspólnie z P. Penczkem oraz Z. Kłosowską-Wońkowicz (I wydanie z 1969 r., uaktualnione II wydanie z 1986 r., a także III wydanie z 2010 r. z udziałem innych autorów). Cenione w środowisku naukowców i praktyków są książki Profesora „Tworzywa wzmacnione i włókna wzmacniające” (WNT, 1988 r.) oraz „Polimerowe kompozyty konstrukcyjne” (PWN, 2012 r.).

Pracując na Politechnice Szczecińskiej, Profesor Królikowski organizował ogólnopolskie sympozja oraz konferencje tematyczne dotyczące kompozytów i kompozycji polimerowych (w latach 1989, 1994 oraz 1997). Te sympozja (lub konferencje) bezpośrednio poprzedzały znany w kraju cykl konferencyjny „Materiały polimerowe – Pomierania-Plast” organizowany przez Instytut Polimerów od 2001 r. W okresie aktywności zawodowej na Politechnice Szczecińskiej, a także na Zachodniopomorskim Uniwersytecie Technologicznym w Szczecinie Profesor wypromował 11 doktorów (ostatnia promocja w 2012 roku); był recenzentem wielu prac doktorskich w kraju oraz pięciu na uczelniach niemieckich. Z utworzonego przez Profesora zakładu wywodzi się czterech profesorów tytularnych (Andrzej Błędzki, Tadeusz Spychaj, Zbigniew Czech i Artur Bartkowiak). Na uwagę zasługuje owocna współpraca Profesora z przemysłem, czego najważniejszym efektem było wdrożenie w Krośnieńskich Hutach Szkła i innych przedsiębiorstwach technologii produkcji wzmacnionych tłoczyw poliestrowych różnych typów, przeznaczonych dla przemysłu

elektromaszynowego, a także tłoczyw epoksydowych do zastosowań elektronicznych. Ponadto Profesor jako uznany ekspert z zakresu kompozytów polimerowych współpracował z zagranicznymi jednostkami badawczymi, zwłaszcza niemieckimi, co zaowocowało m.in. licznymi stażami i stypendiami własnymi (Karlsruhe, Darmstadt, Hanower, Aachen, Drezno, Kassel) oraz Jego współpracowników. Profesor dr inż. W. Królikowski angażował się też w działalność różnorodnych gremiów krajowych; był m.in. przewodniczącym zespołu koordynacyjnego Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego ds. włókien węglowych i kompozytów z tych włókien, członkiem polskiej delegacji na posiedzeniach Rady Naukowo-Technicznej Problemu Badawczego Tworzywa Wzmocnione, Stałej Komisji Przemysłu Chemicznego, Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej. Był także przewodniczącym Sekcji Materiałów Kompozytowych Komitetu Nauki o Materiałach PAN w latach 1994–2004; należał do współzałożycieli Polskiego Towarzystwa Materiałów Kompozytowych.

Profesor Królikowski należy do grupy pionierów Wydziału, dziś noszącego nazwę Wydział Technologii i Inżynierii Chemicznej; chociaż dołączył do Wydziału później niż inni pionierzy, odcisnął na nim swoje piętno poprzez stworzenie rozpoznawalnej w kraju i za granicą marki: Instytutu Polimerów oraz bazy naukowej i kadry naukowo-dydaktycznej.

Uroczystość nadania godności doktora honoris causa jest wyrazem uznania dla dokonań naukowych i zawodowych Profesora. Jego wybitne osiągnięcia jako pracownika naukowego, nauczyciela akademickiego oraz inżyniera stworzyły podstawy do przygotowania wniosku Wydziału Technologii i Inżynierii Chemicznej o nadanie profesorowi Wacławowi Królikowskiemu przez Senat Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego, przy pełnym poparciu Senatów Politechniki Wrocławskiej, Politechniki Rzeszowskiej oraz Rady Naukowej Centrum Badań Molekularnych i Makromolekularnych PAN w Łodzi, godności doktora honoris causa Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie.

Profesor Teofil Mazur

doktor honoris causa Akademii Rolniczej w Szczecinie

W 2017 r. mija 20 rocznica nadania godności doktora honoris causa Akademii Rolniczej w Szczecinie prof. dr. hab. Teofilowi Mazurowi, wybitnemu specjalście w dziedzinie chemii rolniej i gleboznawstwa. Zainteresowania i dorobek naukowy Profesora koncentrowały się na pięciu głównych problemach dotyczących: badań przemian azotu w różnych kategoriach agronomicznych gleb, badań rolniczej wartości nawozów organicznych, współdziałania nawozów organicznych i mineralnych w kształtowaniu wielkości i jakości plonów roślin, optymalnego i racjonalnego nawożenia roślin na kompleksach gleb o różnej przydatności rolniczej, a także ekologicznych skutków nawożenia organicznego i mineralnego. Swoją wykład prof. Mazur poświęcił właśnie ekologicznym uwarunkowaniom nawożenia azotem.

Głosząc laudację, prof. dr hab. inż. Edward Krzywy przedstawił sylwetkę naukową doktora honorowego i jego wieloletnią współpracę z Akademią Rolniczą w Szczecinie zapoczątkowaną w latach 50. ub. w. (wówczas Wyższą Szkołą Rolniczą) wymianą poglądów naukowych i podjęciem wspólnie z prof. Marianem Niklewskim badań dotyczących nawozów organicznych. W efekcie tej współpracy w 1959 r. zorganizowano I Międzynarodową Konferencję Naukową „Nawozy organiczne”. Jako przewodniczący Komitetu Gleboznawstwa i Chemii Rolnej Polskiej Akademii Nauk nadał cyklicznie organizowanym konferencjom znaczenie ogólnopolskie i międzynarodowe. Profesor dr hab. Teofil Mazur przyczynił się do rozwoju Akademii Rolniczej, m.in. opracował dwie opinie w postępowaniu o nadanie tytułu profesora, wykonał sześć recenzji rozpraw habilitacyjnych i cztery recenzje rozpraw doktorskich.

Teofil Mazur urodził się 21 grudnia 1927 r. w Chlinie, w gminie Żarnowiec nad Pilcą. Po ukończeniu Państwowego Gimnazjum i Liceum dla Dorosłych w Zawierciu podjął studia w Wyższej Szkole Gospodarstwa Wiejskiego w Cieszynie. Wkrótce uczelnię przeniesiono do Olsztyna, powołując w 1950 r. Wyższą Szkołę Rolniczą. Tu kontynuował naukę i jednocześnie pracował jako młodszy asystent i asystent w Katedrze Chemii Ogólnej, a następnie w Katedrze Chemii Rolnej. Na Wydziale Rolniczym Wyższej Szkoły Rolniczej

w Olsztynie uzyskał w 1953 r. dyplom inżyniera a w 1954 r. – dyplom magistra. Od tego momentu zintensyfikował pracę badawczą, czego efektem było szybkie tempo rozwoju naukowego. Już w 1960 r. uzyskał stopień naukowy doktora na podstawie rozprawy pt. „Badania nad przechowywaniem obornika z dodatkiem gliny i jego wartość nawozowa”. Promotorem był prof. dr Mieczysław Koter, a recenzentami prof. dr Hjalmar Ugglä i prof. dr Marian Niklewski. Pracując jako adiunkt w Katedrze Chemii Rolnej kierował Pracownią Nawozów Organicznych.

W 1965 r. na podstawie rozprawy habilitacyjnej pt. „Badania nad przemianami organicznego i mineralnego azotu oraz związków próchnicznych podczas rozkładu nawozów zielonych w glebach lekkich” uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk rolniczych. W 1972 r. z rąk przewodniczącego Rady Państwa otrzymał nominację na profesora nadzwyczajnego, a w 1979 roku – nominację na profesora zwyczajnego. Konsekwentnie realizowana, rozwijana i pogłębianą działalność badawcza w jednostce macierzystej we współpracy z innymi ośrodkami naukowymi krajowymi i zagranicznymi, ugruntowały pozycję Profesora i całego zespołu pracowników katedry, którą kierował, a także w środowiskach naukowych oraz upowszechnieniowo-wdrożeniowych. W 1967 r. zorganizował Katedrę Przyrodniczych Podstaw Urządzeń Rolnych na Wydziale Geodezji i Urządzeń Rolnych pracował na tym wydziale do 1972 r., w którym powrócił na Wydział Rolniczy. Oprócz kierowania Katedrą pełnił również funkcję zastępcy dyrektora do spraw naukowych w Instytucie Gleboznawstwa i Melioracji Wodnych oraz w Instytucie Chemizacji Rolnictwa.

Katedra Chemii Środowiska, którą Profesor zorganizował i którą kierował, realizuje zadania badawcze i dydaktyczne ukierunkowane na ochronę środowiska przyrodniczego. Akademia Rolnicza w Szczecinie w 1997 r. nadała prof. Teofilowi Mazurowi najwyższą godność akademicką – tytuł doktora honoris causa. Tytuł doktora honoris causa nadały Profesorowi też Akademia Rolniczo-Techniczna w Olsztynie w 1999 r., Akademia Rolnicza w Lublinie w 2000 r., Akademia Rolnicza we Wrocławiu w 2002 r., Akademia Rolnicza w Krakowie w 2003 r.

Nowa jakość studiów, nowoczesne zarządzanie – co przyniesie nowa ustawa

Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego (MNiSW) w 2016 r. zdecydowało o konieczności przygotowania nowej ustawy *Prawo o szkolnictwie wyższym*, regulującej funkcjonowanie polskich uczelni. Pod koniec maja ub.r. w ramach konkursu wyłoniono trzy niezależne zespoły badawcze, które otrzymały granty na opracowanie założeń do nowej ustawy (tzw. Ustawy 2.0): zespół prof. Marka Kwieka (Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu), zespół dr. hab. Arkadiusza Radwana (Instytut Allerhanda w Krakowie) i zespół prof. Huberta Izdebskiego (SWPS Uniwersytet Humanistycznospołeczny w Warszawie). Każdy z zespołów prowadził konsultacje wśród najbardziej zainteresowanych, czyli w środowisku akademickim. Jednocześnie powołana została przez ministra Jarosława Gowina Rada Narodowego Kongresu Nauki – gremium złożonego z 50 najbardziej zasłużonych i utytułowanych profesorów reprezentujących środowiska naukowe uczelni wyższych, którego zadaniem jest przedstawianie propozycji zmian podczas konferencji organizowanych co miesiąc w różnych miastach, dotyczących kluczowych kwestii polskiego szkolnictwa wyższego. Cykl konferencji programowych zainaugurowało spotkanie w Rzeszowie nt. umiędzynarodowienia polskiego systemu szkolnictwa wyższego. Kolejne spotkania odbyły się w Toruniu (nt. rozwoju humanistyki i nauk społecznych w Polsce), we Wrocławiu (nt. współpracy nauki z gospodarką i administracją dla rozwoju innowacyjności), w Katowicach (nt. ścieżek kariery akademickiej i rozwoju młodej kadry naukowej), w Poznaniu (nt. doskonałości naukowej – jak równać do najlepszych?), w Lublinie (nt. doskonałości edukacji akademickiej – jak przeorientować uczelnie na jakość kształcenia?); ostatnie spotkanie w Gdańsku dotyczyło zróżnicowania modeli uczelni i instytucji badawczych – kierunku i instrumentów zmian. Dwa ostatnie spotkania przed kongresem w Krakowie odbędą się w Łodzi – nt. finansowania nauki i szkolnictwa wyższego i w Warszawie – nt. ustroju i zarządzania w szkolnictwie wyższym. Niestety, żadna z zaplanowanych konferencji nie odbyła się w Zachodniopomorskiem. Szczecin odwiedził natomiast wiceminister nauki i szkolnictwa wyższego Piotr Dardziński, który 17 marca

Wiceminister Piotr Dardziński

2017 r. w siedzibie Regionalnego Centrum Innowacji i Transferu Technologii spotkał się z pracownikami ZUT oraz z przedstawicielami biznesu i samorządu. Podkreślając konieczność nowelizacji ustawy, omówił dwa główne powody zmian planowanych przez resort; są to zmniejszająca się liczba studentów i fakt, że polska nauka odstaje od światowej czołówki – nie tylko od względem technologii stosowanych w przemyśle, ale także pod względem techniki i sposobu organizacji oraz zarządzania nauką. Jak stwierdził Minister, oprócz badań i dydaktyki uczelnie mają również trzecią misję – współpracę z biznesem i samorządami. W ramach bliskich kontaktów z otoczeniem mogłyby zostać włączone w strukturę uczelni np. rady powiernicze. W dyskusji poruszono temat wyłaniania uniwersytetów badawczych i uczelni flagowych oraz zmian ustroju uczelni.

Na temat zmian w Ustawie dyskutują również młodzi pracownicy nauki i uczestnicy studiów doktoranckich. Posiedzenie Rady Młodych Naukowców V kadencji odbyło się w dniach 20–21 kwietnia 2017 r. na Zachodniopomorskim Uniwersytecie Technologicznym w Szczecinie. Głównymi tematami dyskusji były ścieżki kariery młodych naukowców w Szczecinie i innych regionach północno-zachodniej Polski oraz bieżące reformy w nauce i szkolnictwie wyższym. ZUT reprezentowany jest w RMN przez dr. hab. inż. Karola Fijałkowskiego.

Wśród powołanych przez ministra Jarosława Gowina do pracy w Radzie Narodowego Kongresu Nauki jest prof. Mirosława El Fray z Wydziału Technologii i Inżynierii Chemicznej ZUT, która 24 kwietnia 2017 r. w auli Centrum Dydaktyczno-Badawczego Nanotechnologii spotkała się z pracownikami ZUT i innymi uczelniami wyższymi regionu.

Tematem debaty były propozycje zmian ustawy, tak zwanej Ustawy 2.0, przygotowane przez trzy wybrane w konkursie zespoły. Efektem ich pracy są trzy różne koncepcje zmian ładu legislacyjnego w polskiej nauce. Nastąpi ewolucja czy rewolucja? Ostateczne decyzje zapadną we wrześniu br. podczas Narodowego Kongresu Nauki w Krakowie.

(rk)

Uczestnicy spotkania z wiceministrem Dardzińskim

W spotkaniu Rady Młodych Naukowców V kadencji uczestniczyli członkowie władz Uczelni: rektor ZUT Jacek Wróbel, prorektor ds. nauki ZUT Jacek Przepiórski oraz członek Rady Programowej Narodowego Kongresu Nauki prof. dr hab. inż. Mirosława El Fray

Różnicowanie uczelni poprzez konsolidację?

Opracowane przez trzy zespoły konkursowe projekty nowej ustawy *Prawo o szkolnictwie wyższym* wskazują na potrzebę zróżnicowania modeli uczelni i instytucji badawczych w Polsce. Trwające debaty i prace nad projektem nowej ustawy (*Ustawa 2.0*) mają na celu m.in. stworzenie warunków umożliwiających wprowadzenie polskiej nauki do światowej czołówki. Według proponowanych rozwiązań ma się do tego przyczynić zmiana charakteru obecnych uczelni i ich podział na uczelnie badawcze, badawczo-dydaktyczne i dydaktyczne.

W światowej czołówce wyraźnie dominują uniwersytety, czyli instytucje prowadzące kształcenie na najwyższym poziomie, które mają uprawnienia do nadawania stopni naukowych i zawodowych magisterskich, a w swojej strukturze posiadają co najmniej trzy spośród kilku „szkół” zawodowych, np. prawa, medycyny, teologii czy inżynierii oraz „szkołę” (kolegium) sztuk pięknych. Na tych uniwersytetach obok siebie pracują (kształcą studentów i doktorantów) i prowadzą badania naukowe inżynierowie i humaniści, lekarze i prawnicy. Nie dziwi więc nikogo fakt, że w zestawieniu najlepszych uniwersytetów na świecie są Harvard University posiadający w swojej strukturze takie wydziały, jak: Business, Law, Medicine, Engineering, Art. & Sciences i inne, Stanford University z takimi wydziałami, jak Medicine, Law, Engineering, Education, czy szwajcarski ETH Zurich z wydziałami Architecture & Civil Engineering, Engineering Sciences, Natural Sciences, Management and Social Sciences.

Proponowany zatem podział na trzy typy uczelni w nowym projekcie ustawy nic nie zmienia, dopóki nie zmieni się struktura polskich uniwersytetów, bardziej przystająca do modelu światowego. Istniejąca bowiem struktura szkolnictwa wyższego w Polsce została ustanowiona w latach 50. ubiegłego wieku, kiedy wiele wydziałów istniejących uniwersytetów zostało przez ówczesne władze państwowe wydzielonych z macierzystych jednostek i przekształconych w samodzielne szkoły wyższe lub przeniesionych do innych uczelni (w ten sposób, na przykład, wydziały lekarskie i farmaceutyczne zostały wydzielone z uniwersytetów i przekształcone w akademie medyczne podlegające Ministerstwu Zdrowia, a z wydziałów teologicznych powstały akademie teologiczne, z wydziałów rolnych natomiast utworzono wyższe szkoły rolnicze¹). Przykład Uniwersytetu Jagiellońskiego (UJ) pokazuje, że powrót trzech wydziałów medycznych do UJ w 1993 r. i stworzenie „masy krytycznej” skoncentrowanej na doskonałości naukowej wybitnych uczonych z wielu dziedzin pozwoliło temu uniwersytetowi na wejście w 2003 r. do grona najlepszych światowych uczelni (World Top500 Universities). Doskonałość naukowa Uniwersytetu Warszawskiego, a zwłaszcza pozycja 151–200 w dziedzinowym rankingu szanghajskim (World Top200 in Physics) w latach 2002–2015, wraz z działalnością pozostałych 21 wydziałów,

pozwoiliły również temu uniwersytetowi na znalezienie się w rankingu najlepszych światowych uczelni.

Podział uczelni na uniwersytety o różnej doskonałości naukowej (np. R1, R2, R3 jak w USA) oraz szkoły magisterskie i szkoły licencjackie wydaje się bardziej zasadny. Do podobnego podziału, tj. na uczelnie licencjackie (zawodowe), magisterskie i flagowe, skłania się również Komitet Polityki Naukowej w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego². W Polsce działa aż 429 uczelni wyższych, w tym aż 240 uczelni niepublicznych. Z tych ostatnich tylko kilka znalazło się wśród 50 najlepszych uczelni w Polsce (w światowych rankingach nie ma ich w ogóle). Natomiast w światowej czołówce naukowej znajdują się liczne uniwersytety prywatne (Harvard University, Massachusetts Institute of Technology i wiele innych). Zatem podział uczelni, zarówno publicznych, jak i niepublicznych, powinien prowadzić do wyłonienia kompletnych uniwersytetów, które w sposób ciągły będą zwiększać doskonałość naukową i dydaktyczną, przy czym aspiracją tych najlepszych będzie konkurowanie z ośrodkami nie tylko krajowymi, ale przede wszystkim z międzynarodowymi.

Czytelny sposób (algorytm, konkurs?) podziału środków finansowych, na podstawie ostrych kryteriów oceny bazującej wyłącznie na publikacjach z listy JCR, liczbie grantów uzyskiwanych na drodze konkursów, udzielonych i wdrożonych patentów oraz monografi opublikowanych przez uznanych międzynarodowych wydawców, powinien skoncentrować środki finansowe tam, gdzie zostaną one najlepiej wykorzystane. Podział środków na zasadzie „polewania konewką, aby każdemu kapnęło” nie sprawdził się, bo dobra „pielęgnacja” to taka pielęgnacja, która zasila system korzeniowy. Podstawą takiego systemu „strumieniowego” powinna być konsolidacja najlepszych jednostek w miastach/regionach, aby osiągając „masę krytyczną” w duchu zasady działania uniwersytetu, a więc instytucji łączącej „SCI, ENG, LIFE, MED, SOC” (obszary, na podstawie których ocenia się też doskonałość instytucji naukowych w rankingu szanghajskim),

mogły jeszcze lepiej rozwinąć swój potencjał na podstawie adekwatnej do osiągnięć strumienia finansów. Koncentracja na tych obszarach jest zgodna z postulowanym wprowadzeniem klasyfikacji dziedzin naukowych (na przyrodnicze, inżynierskie i techniczne, medyczne i nauki o zdrowiu, rolnicze, społeczne, humanistyczne) i jednej dziedziny sztuki według klasyfikacji OECD.

Konsolidacja nie jest procesem łatwym, ale możliwym do przeprowadzenia. W Europie można znaleźć wiele przykładów konsolidacji uczelni w celu zwiększenia

ich pozycji międzynarodowej w obszarze zarówno kształcenia, jak i prowadzenia badań naukowych. Jedną z takich jednostek jest duński Aarhus University, który włączył w swoją strukturę uczelnię stomatologiczną, szkołę biznesu, uczelnię pedagogiczną i dwie uczelnie inżynierskie. Jednocześnie liczba studentów na nowym uniwersytecie wzrosła z 21 do 43 tys., a budżet z 350 mln euro w 2006 r. wzrósł do 850 mln w 2014 r. Dzięki konsolidacji, ale też i bardzo starannie

1 W. Łuczak, 2015, *Unieważnić „stalinowski rozbiór” Uniwersytetu Jagiellońskiego – walka o powrót oderwanych wydziałów w latach 1956–1995*, Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego, Prace Historyczne 142(1), 149–165. DOI: 10.4467/20844069PH.15.010.3506.

2 Materiały Komitetu Polityki Naukowej z dnia 10 kwietnia 2017 r. na temat nowej ustawy dotyczącej szkolnictwa wyższego (*Ustawa 2.0*).

zaplanowanemu systemowi reform w Danii na przestrzeni 25 lat, począwszy od 1991 r. (zmiana systemu studiów z jednostopniowych na dwustopniowe, wprowadzenie reformy określającej priorytetowe finansowanie kierunków strategicznych, takich jak żywność, środowisko, biotechnologia, inżynierie materiałowe), Uniwersytet w Aarhus plasuje się w pierwszej setce najlepszych uczelni na świecie. Konsolidacja uczelni wyższych w Danii objęła ogółem 28 instytucji, które zostały przekształcone w osiem uniwersytetów; 90 szkół zawodowych (kolegiów) przekształcono w osiem uniwersytetów zawodowych. Reformom w Danii towarzyszyła konsolidacja badań sektorowych i systemu szkolnictwa wyższego poprzez łączenie szkół wyższych i uniwersytetów w celu wykreowania instytucji konkurencyjnych w skali międzynarodowej. Sądzę, że taki kierunek zmian przyniósłby dużo korzyści również nauce i szkolnictwu wyższemu w Polsce.

Przykłady konsolidacji, choć na znacznie mniejszą skalę, można też znaleźć w naszym kraju. Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie (ZUT) powstał jako nowa uczelnia w wyniku

połączenia Akademii Rolniczej w Szczecinie i Politechniki Szczecińskiej w 2009 r. Choć nie był to proces łatwy, to ZUT ma już (dopiero?) osiem lat, ale bazuje na 70 latach tradycji akademickich połączonych uczelni. Jednak ZUT działa tylko w trzech dziedzinach naukowych (w naukach technicznych, przyrodniczych i ekonomicznych). Czy zatem jest to uniwersytet na miarę uniwersytetów na świecie z różnorodnymi dziedzinami i dyscyplinami? Zdecydowanie nie. Niestety, problem ten dotyczy wielu (jeśli nie wszystkich?) polskich uniwersytetów. Dlatego konieczne jest skonsolidowanie potencjału naukowego i zweryfikowanie polskiej definicji uniwersytetu, który będzie bazował na sześciu dziedzinach nauki i jednej dziedzinie sztuki według OECD (a nie na podziale uwzględniającym aż 21 dziedzin), a tym samym nadanie jej nowego kształtu, zdecydowanie odcinającego się od zamierzonego i niewydajnego systemu.

prof. Mirosława El Fray

*Wydział Technologii i Inżynierii Chemicznej
członek Rady Programowej Narodowego Kongresu Nauki*

Owocna współpraca

Interdyscyplinarny Zespół Kompozytów i Biokompozytów działający na Wydziale Inżynierii Mechanicznej i Mechatroniki ZUT pod kierunkiem prof. dr. hab. inż. Andrzeja Błędzkiego (z Instytutu Inżynierii Materiałowej) i dr inż. Magdaleny Urbaniak (z Katedry Mechaniki i Podstaw Konstrukcji Maszyn) współpracuje od 2012 r. ze szczecińską firmą Carbon Fox Composite Technology Sp. z o.o. Wspólnie realizowane są: opracowania, wytwarzanie i badania doświadczalne lekkich warstwowych biokompozytów konstrukcyjnych do zastosowań technicznych, zwłaszcza w transporcie. Wyniki tych prac opublikowano w kilku artykułach naukowych i zaprezentowano na konferencji naukowo-technicznej w 2014 r. oraz na międzynarodowych targach Kompozyt-EXPO w Krakowie w 2015 r., a także podczas imprezy popularnonaukowej Moc Naukowców w 2017 r.

W tematyce biokompozytów konstrukcyjnych w Instytucie Inżynierii Materiałowej i Katedrze Mechaniki i Podstaw Konstrukcji Maszyn WIMiM wykonano, jak dotąd pięć prac dyplomowych inżynierskich i dwie prace magisterskie na kierunku inżynieria materiałowa i budowa jachtów; od roku akademickiego 2016/2017 realizowana jest rozprawa doktorska w tzw. trybie przemysłu.

Przedsiębiorstwo Carbon Fox Sp. z o.o. zatrudnia kadrę złożoną m.in. z absolwentów WIMiM, zwłaszcza z kierunku inżynieria materiałowa, a także organizuje praktyki dla studentów Wydziału.

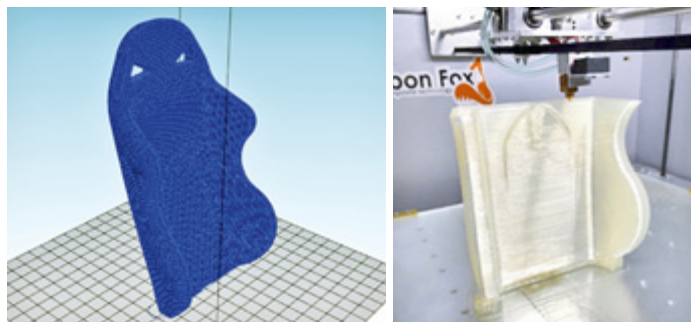
Ostatnim osiągnięciem, do którego przyczyniła się firma Carbon Fox, jest zdobycie w lipcu 2016 r. trzeciego miejsca w konkursie „Innovate with Kongsberg Automotive Pruszków Choose your automotive career path” przez studentów I roku kierunku mechanika i budowa maszyn (z Wydziału Inżynierii Mechanicznej i Mechatroniki ZUT) Huberta Gajdzińskiego i Bartosza Gulczyńskiego.

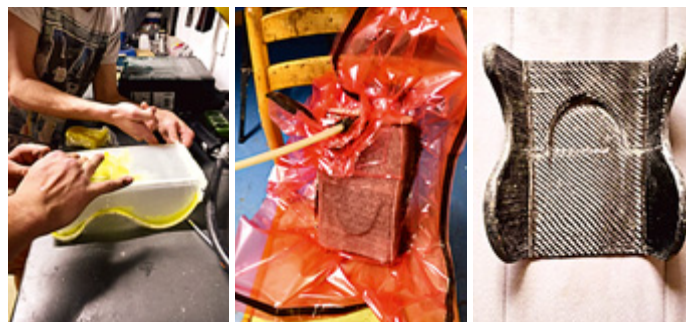
Studenci Hubert Gajdziński i Bartosz Gulczyński (trzeci i czwarty z lewej)

Studenci, którym firma Carbon Fox udostępniła materiały oraz sprzęt, w swojej pracy konkursowej zaproponowali zastosowanie rdzenia korkowego Corecork w konstrukcji siedzenia samochodowego oraz systemy regulacji fotela, a także jego strefowego ogrzewania. Zdobyte wyróżnienie zagwarantowało studentom trzymiesięczną praktykę w firmie Kongsberg Automotive oraz nagrodę pieniężną w wysokości 2000 zł. Zdaniem jurorów wyróżnieni studenci zaproponowali oryginalną konstrukcję regulowanego fotela, stanowiącego połączenie ekologii i zaawansowanej techniki poprzez wykorzystanie kompozytów, włókna węglowego i aglomeratu korkowego. Zaprojektowane ergonomiczne dopasowanie fotela kierowcy i pasażera zapewni zwiększenie bezpieczeństwa i komfort podróży.

*Tekst: Magdalena Urbaniak
Zdjęcia: Hubert Gajdziński*

Model obrobiony przez generator kodu oraz model w trakcie wydruku 3D

Tworzenie formy, wykonanie elementu w technologii vacuum oraz gotowy element

Warsztaty kynologiczne

Drugie warsztaty kynologiczne (a pierwsze z materiałami konferencyjnymi) pod patronatem Wydziału Biotechnologii i Hodowli Zwierząt odbyły się 17 marca br. Spotkanie zorganizowały prof. dr hab. inż. Katarzyna M. Kavetska, dr hab. inż. Wioletta Biel, dr Katarzyna Królaczyk oraz mgr inż. Maja Cierniak. Warsztaty dotyczyły zagadnień związanych z pielęgnacją i żywieniem psów. Skierowane były głównie do studentów kierunku kynologia, jednak mile widziany był każdy zainteresowany omawianą tematyką. Wśród prelegentów znaleźli się zarówno wykładowcy i studenci Wydziału, jak i praktykujący kynolodzy. Program warsztatów obejmował między innymi tematy dotyczące profilaktyki chorób odkleszczowych, zastosowania diagnostyki ultrasonograficznej w monitorowaniu przebiegu ciąży u suk, udzielania pierwszej pomocy psom oraz prawidłowego odczytywania informacji znajdujących się na etykietach

komercyjnych karm. Duże zainteresowanie wzbudził wykład przeprowadzony przez dr hab. inż. Wiolettę Biel, dotyczący faktów i mitów nt. żywienia psów, oraz wystąpienie Eweliny Pietrzak-Giec dotyczącej opieki nad psami przebywającymi w przytulisku w Budnie. Natomiast mgr Agnieszka Pluta, właścicielka marki Botanika, prezentując wybrane produkty pielęgnacyjne, przekazała informacje dotyczące profesjonalnej pielęgnacji psów, omówiła ich zastosowanie na co dzień i w ramach przygotowywania psów do wystaw.

Warsztaty kynologiczne są wydarzeniem cyklicznym; kolejne zaplanowane są na październik 2017 r., a dotyczyć będą szeroko pojętego szkolenia i użytkowania psów.

*Tekst: Maja Cierniak, Ewelina Łysoń
Zdjęcia: Maja Cierniak*

Współpraca z Aeroklubem

List intencyjny dotyczący współpracy między Zachodniopomorskim Uniwersytetem Technologicznym w Szczecinie a Aeroklubem Rzeczypospolitej Polskiej podpisano 28 kwietnia 2017 r. Jak określono w preambule, celem jest określenie szczególnej roli ZUT w zaproponowanym przez Aeroklub RP prorozwojowym projekcie „Zachodniopomorska Dolina Lotnicza”, obejmującym swoim zasięgiem województwo zachodniopomorskie. Projekt zakłada współpracę również z samorządami, producentami i stroną rządową, m.in. z Ministerstwem Infrastruktury i Budownictwa oraz z Ministerstwem Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Uzgodniono, że zostanie opracowana lista projektów objętych współpracą, powstaną zespoły do realizacji poszczególnych zadań. Obie strony porozumienia zapewnią zaplecze badawcze i będą realizować opracowane projekty, współpracując w pozyskiwaniu źródeł i środków finansowania.

Dokument podpisał z ramienia Uczelni prorektor ds. nauki Jacek Przepiórski; Aeroklub RP reprezentowali prezes Wiesław Filosek

i członek zarządu Michał Byszkina. W spotkaniu uczestniczył również dziekan Wydziału Inżynierii Mechanicznej i Mechatroniki ZUT Mirosław Pajor.

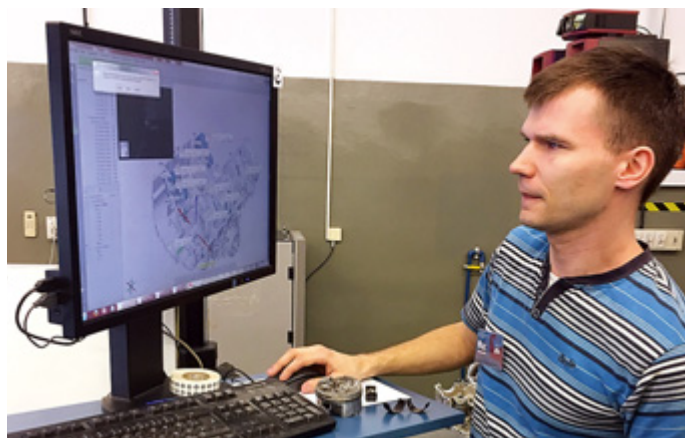
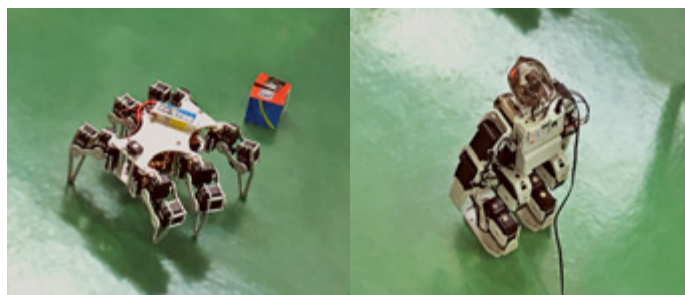
(rk)

Moc Nauki – moc naukowców

31 marca – 1 kwietnia 2017 roku

Wiosenna edycja rozpoznawalnej w regionie i Polsce Mocy Naukowców miała miejsce na wszystkich wydziałach Uczelni oraz w Ośrodku Szkoleniowo-Badawczym w Zakresie Energii Odnawialnej w Ostoi. Jednostki przygotowały bardzo bogaty program z ponad 180 atrakcjami skierowanych szczególnie do licealistów zainteresowanych studiami na naszej uczelni. W wydarzeniu wzięło udział ponad 1000 osób zarówno ze Szczecina, jak i z województwa. Serdecznie dziękujemy wszystkim zaangażowanym w przygotowanie Mocy Naukowców 2017!

Kinga Wętyczko

MocNaukowców

31 marca
1 kwietnia

Zachodniopomorski
Uniwersytet Techniczny
w Szczecinie

mocnaukowcow.zut.edu.pl

Seniorzy studiują na ZUT

Aktywizacja społeczna i poprawa jakości życia seniorów to główny cel uniwersytetów trzeciego wieku (UTW) – w województwie zachodniopomorskim jest ich obecnie około 30. W ramach programu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego „Wsparcie uniwersytetów trzeciego wieku” nasza uczelnia włącza się do promocji i upowszechniania nauk technicznych i przyrodniczych, osiągnięć i badań naukowych, ich zastosowania i wykorzystania w życiu społecznym. Po konsultacjach z członkami UTW pracownicy wszystkich wydziałów Uczelni przygotowali bogatą ofertę zajęć dla seniorów; są to głównie zajęcia w laboratoriach, pokazy i warsztaty oraz wykłady. Uczestnicy projektu będą mogli zapoznać się z wyposażonymi w aparaturę badawczą laboratoriami, które na co dzień są dostępne wyłącznie dla studentów i pracowników uczelni.

Inauguracja oraz pierwsze zajęcia odbyły się 17 marca 2017 r. w Centrum Dydaktyczno-Badawczym Nanotechnologii. Pierwszy wykład nt. strategii przetrwania roślin mięsożernych wygłosił rektor ZUT Jacek Wróbel.

Uczelnia przygotowała bogatą ofertę zajęć dla seniorów na wszystkich wydziałach.

Wśród zaproponowanych tematów znalazły się nie tylko tematy dotyczące zastosowania w życiu codziennym nowych technologii, ale również treści z zakresu nauk ścisłych, np. fizyki, chemii, czy z takich dziedzin, jak mechanika, elektronika, biotechnologia, informatyka, zasady konstrukcji. Oto kilka przykładowych tematów: „Roboty wokół nas”, „Automatyka w domu”, „Światło nośnikiem informacji, czyli o laserach i światłowodach”, „Energia drzemie w nas”, „Robot – mój nowy kolega z pracy”, „Jak (nie) dać się oszukać w internecie?”, „Recyklingowy zawrót głowy”, „Energooszczędność w gospodarstwie domowym na co dzień”, „Słodczy w zdrowym odżywianiu”, „Warsztaty florystyczne i wykłady z florystyki i dekoracji okolicznościowych”, „Jak chronić ważne informacje”, „Pompy ciepła – wady i zalety”, „Pojazdy głębinowe w eksploatacji oceanów”, „Klimatyzacja a zdrowie”, „Nowoczesne i alternatywne metody chłodzenia”, „Wpływ na zdrowie przechowywania żywności w lodówce”. W opisach proponowanych zajęć naukowcy dokładnie wyjaśniają, czego uczestnicy mogą się spodziewać. Na przykład podczas zajęć laboratoryjnych „Otrzymywanie i analiza olejków eterycznych” na Wydziale Technologii i Inżynierii Chemicznej, seniorzy poznają metody otrzymywania olejków, a osoba prowadząca zajęcia przeprowadzi pokaz oznaczania zawartości olejków w aparacie Clevengera oraz analizy ich składu metodą GC-MS – nowoczesnej aparatury znanej widzom seriali kryminalnych.

Zachodniopomorski Technologiczny
Uniwersytet Trzeciego Wieku

Projekt współfinansowany ze środków Ministerstwa Nauki
i Szkolnictwa Wyższego w ramach programu:
„Wsparcie Uniwersytetów Trzeciego Wieku”

utw.zut.edu.pl

Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny
w Szczecinie

Program „Wsparcie uniwersytetów trzeciego wieku na ZUT” obejmuje 10 zjazdów dla każdego z siedmiu działających w województwie UTW (w Szczecinie, Gryficach, Trzebiatowie, Kamieniu Pomorskim, Myśliborzu, Wałczu oraz Golczewie). Łącznie w projekcie weźmie udział ponad 250 seniorów; koordynatorem jest Biuro Promocji ZUT. Wartość dofinansowania wyniesie 280 tys. złotych, a projekt będzie realizowany do końca roku.

Avid Technology Poland partnerem przemysłowym Wydziału Elektrycznego

Nowym partnerem przemysłowym Wydziału Elektrycznego została firma Avid Technology Poland Sp. z o.o. Koordynatorem współpracy jest absolwentka Wydziału Aleksandra Mostowska (Miętus).

Avid to międzynarodowa firma z sektora technologii ICT. Najbardziej rozpoznawalnymi innowacyjnymi produktami firmy są: Pro Tools, Media Composer, NEXIS, Interplay oraz Sibelius. Firma Avid cieszy się ogromnym uznaniem w branży, o czym świadczą liczne nagrody – dwie statuetki Oscara, jedna nagroda Grammy oraz 14 nagród Emmy. W 2016 r. wszystkie filmy nagrodzone Oscarami tworzone były za pomocą produktów tej firmy, takich jak „Mad Max” i „Gwiezdne wojny”. Avid znany jest też jako lider w dziedzinie systemów wielokanałowej rejestracji i edycji dźwięku. Największe studia nagraniowe wykorzystują Pro Tools w nagraniach muzycznych, telewizyjnych i filmowych. Wszyscy artyści nominowani do nagrody Grammy 2017 w kategorii Record of the Year i Album of the Year wykorzystują rozwiązania naszego partnera

przemysłowego do tworzenia muzyki oparte na MediaCentral® Platform – wśród nich jest np. Adele, która otrzymała Grammy za nagranie roku (pt. „Hello”) oraz album roku (pt. „25”).

Wykład pt. „Multimedia – jak dziś opowiadamy historie i jakie technologie się za tym kryją” wygłosili przy okazji podpisania umowy Andrzej Wojdała oraz Ernest Wójcik, omawiając problemy, które pojawiają we współczesnych instalacjach systemów z branży filmowej i telewizyjnej. Wy tłumaczyli między innymi zawiłości transmisji tak skomplikowanych wydarzeń masowych jak igrzyska olimpijskie (w Rio w 2016 r.) oraz przedstawili najnowocześniejsze rozwiązania wykorzystywane w produkcji codziennych programów informacyjnych (Tagesschau, NDR).

W Audytorium im. Profesora Stanisława Skoczowskiego 6 marca 2017 r. zgromadziło się ponad 100 osób, w tym licznie przybyli uczniowie z Zespołu Szkół Elektryczno-Elektronicznych.

Tekst i zdjęcia: Aurelia Kołodziej

II Sympozjum „Młodzi. Technika. Przemysł” na Wydziale Elektrycznym

Studenci zrzeszeni w Student Branch IEEE i Akademickim Kole SEP – w kołach naukowych działających przy Wydziale Elektrycznym ZUT w Szczecinie, Komisji Młodzieżowej FSNT NOT w Szczecinie, przy współudziale IEEE Young Professionals, zorganizowali w dniach od 9 do 11 marca 2017 r. sympozjum „Młodzi. Technika. Przemysł”. To już druga edycja ogólnopolskiego wydarzenia, którego głównym celem jest współpraca i wymiana doświadczeń między środowiskami akademickimi, stowarzyszeniowymi oraz szeroko pojętym przemysłem. Tegoroczne sympozjum miało charakter multidyscyplinarny; tematem przewodnim była energia odnawialna.

Pierwszy dzień był otwarty. Wzięło w nim udział prawie 600 osób – uczniów i studentów ze szczecińskich szkół i uczelni technicznych oraz 30 młodych działaczy z całej Polski ze Stowarzyszenia Elektryków Polskich oraz Student Branch IEEE. Obrady zainaugurowała przewodnicząca Komitetu Organizacyjnego inż. Katarzyna Fijałkowska,

a przybyłych gości przywitał gospodarz – dziekan Wydziału Elektrycznego ZUT w Szczecinie Krzysztof Okarma.

W harmonogramie pierwszego dnia tego wydarzenia znalazły się wykłady, które wygłosili:

- dr inż. Patrycja Rogalska: Nowoczesne technologie fotowoltaiczne. Warunki rozwoju energetyki solarnej;
- mgr inż. Roman Rybak: Rozwój e-motoryzacji, a infrastruktura ładowania;
- dr hab. inż. Mariusz Malinowski, prof. PW: Metody sterowania i topologie nowoczesnych przekształtników MSI dla odnawialnych źródeł energii;
- mgr inż. Piotr Graca: IEEE Young Professionals. Jak budować swoją ścieżkę kariery z IEEE?;
- dr inż. Magdalena Klera-Nowopolska: Uwarunkowania rozwoju energetyki wiatrowej – zmiany i tendencje;
- mgr inż. Paweł Prajzandanc: Analiza elektrowni wiatrowych.

Partnerzy biznesowi Wydziału przedstawili prezentacje (ST3 Offshore, LM Wind Power oraz B&R Automatyka Przemysłowa); odbyła się także dyskusja na temat „Praktykant. Inwestycja czy obciążenie. O jakości praktyk odbywanych przez uczniów, studentów i absolwentów”.

Wydarzeniem towarzyszącym symposium były targi praktyk, które na Wydziale Elektrycznym zorganizowane zostały już po raz trzeci. W foyer Auditorium im. Profesora Stanisława Skoczowskiego gościliśmy partnerów przemysłowych: z firm Animex Foods, ASTOR, Avid Technology Poland, B&R Automatyka Przemysłowa, Bridgestone, brightONE, Elektrobudowa, Globallogic, KK Wind Solutions Polska, LM Wind Power, Marcontrol, Mobic Limited, NSG Group, RW Swiss Automation, SE Bordnetze Polska, ST3 Offshore, Urząd Komunikacji Elektronicznej, ENEA Oświetlenie oraz Północna Izba Gospodarcza. Firmy prezentowały profile swoich działalności i odpowiadały na pytania dotyczące programów praktyk. Po raz kolejny zainteresowanie studentów tym wydarzeniem przerodziło się w oczekiwania organizatorów. Uczestnicy nie tylko zadawali pytania, ale również chętnie przystępowali do rozwiązywania testów sprawdzających ich wiedzę w różnych dziedzinach. W badaniu potwierdzającym umiejętności w zakresie programowania w języku C, przygotowanym przez firmę GlobalLogic, bezkonkurencyjny okazał się student Adam Gac z III roku studiów stacjonarnych I stopnia na kierunku automatyka i robotyka, zdobywając aż siedem punktów na 10 możliwych! Autorzy otwarcie przyznali, że test był wyjątkowo trudny i że wiedza naszego studenta była imponująca!

Drugiego dnia symposium odbyły się warsztaty i szkolenia techniczne przeprowadzone przez przedstawicieli firm: Energo-Complex,

Sonel oraz KK Wind Solutions. Rozstrzygnięto również konkurs posterowy dla studentów na najlepszą pracę naukowo-badawczą. Nagrodę główną zdobył student inż. Paweł Grochocki z Wydziału Elektrycznego ZUT w Szczecinie za pracę pt. „Badania maszyny elektrycznej z magnesami trwałymi”. Drugie miejsce zajął także student Wydziału Elektrycznego ZUT w Szczecinie inż. Michał Grudziński za pracę pt. „System wykrywania nieprzepisowych manewrów w ruchu drogowym”.

W ostatnim dniu symposium uczestnicy odwiedzili najciekawsze zakątki Szczecina.

Podsumowując trzy dni symposium, należy przyznać, że zorganizowanie tego zakrojonego na szeroką skalę przedsięwzięcia było możliwe tylko przy świetnej współpracy i dzięki ogromnemu zaangażowaniu młodych naukowców ze studenckich organizacji działających na Wydziale Elektrycznym ZUT w Szczecinie.

Gośćmi symposium byli: dr hab. inż. Mariusz Malinowski, prof. PW – przewodniczący Polskiej Sekcji IEEE; dr inż. Piotr Szymczak – prezes Stowarzyszenia Elektryków Polskich; prof. dr hab. Piotr Niedzielski – prezes Federacji Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych Naczelnej Organizacji Technicznej w Szczecinie; przedstawiciele Akademii Morskiej w Szczecinie oraz przedstawiciele władz ZUT w Szczecinie.

Wydarzenie patronatem honorowym objęli Prezydent Szczecina oraz Marszałek Województwa Zachodniopomorskiego, patronatem branżowym – *Spektrum*, *Przegląd Techniczny* oraz *Wiadomości Elektrotechniczne*, a patronatem medialnym – Radio Szczecin oraz TVP Szczecin.

**Tekst: Aurelia Kołodziej
Zdjęcia: Rafał Głogowski**

Chórowi Kameralnemu stuknęło 25 lat!

Rok 2016 to dla Chóru Kameralnego rok jubileuszowy – pełen wydarzeń, wzruszeń, poznawania nowych ludzi, nawiązywania nowych znajomości i przyjaźni, a przede wszystkim bardzo pracowity dla chórzystów i dyrygentki dr hab. Iwony Wiśniewskiej-Salamon.

Już od początku roku Chór wziął się ostro do pracy, bo zaplanował udział w wielu koncertach, festiwalach i warsztatach. Ale po kolei...

W styczniu br. koncertował z Orkiestrą Wojskową w Arcybiskupim Wyższym Seminarium Duchownym pw. Świętej Rodziny z Nazaret w Szczecinie i w kościele pw. Świętej Jadwigi Królowej w Choszczynie, gdzie zaprezentował kolędy i pastorałki. Pod koniec roku została wydana płyta z tym materiałem pt. „Kolęda płynie z wysokości”. W kościele pw. Świętej Katarzyny w Goleniowie wykonał kantatę bożonarodzeniową „The holly child” oraz brał udział w koncercie „Bożonarodzeniowe kolędowanie 2016” zorganizowanym przez Polski Związek Chórów i Orkiestr (PZChO, organizację zrzeszającą chóry, zespoły śpiewacze i orkiestry w Polsce) – oddział w Szczecinie, w kościele garnizonowym pw. Świętego Wojciecha i w XXXIV Misterium Kolędowym w bazylice archikatedralnej pw. Świętego Jakuba Apostoła w Szczecinie.

W lutym br. Chór odbył trasę koncertową po Grecji, gdzie koncertował w rzymskokatolickiej parafii Serca Chrystusa Zbawiciela w Atenach.

W marcu koncertował w ramach III Festiwalu Muzyki Pasyjnej w Zielonej Górze pod honorowym patronatem rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego Tadeusza Kuczyńskiego (koncerty w Siedlcu, Tuchorzy i Kargowej) i III Międzynarodowego Szczecińskiego Festiwalu Muzyki Pasyjnej. Uczestniczył w artystycznej inscenizacji Drogi Krzyżowej w Szczecinie-Skolwinie, w koncercie inauguracyjnym w sanktuarium Najświętszego Serca Pana Jezusa oraz w koncercie finałowym w bazylice archikatedralnej pw. Świętego Jakuba Apostoła w Szczecinie.

W czerwcu br. chór wziął udział w I Zachodniopomorskich Warsztatach Chóralnych w Kołobrzegu, gdzie koncertował na scenie plenerowej Regionalnego Centrum Kultury im. Zbigniewa Herberta, w Sanatorium „Bałtyk” oraz w ramach XVI Międzynarodowego Festiwalu „Muzyka w katedrze” w bazylice konkatedralnej Wniebozięcia Najświętszej Maryi Panny.

W lipcu br. nasi chórzycy prowadzili zajęcia w ramach Międzynarodowych Warsztatów Chóralnych w Calelli w Hiszpanii.

We wrześniu br. wzięli udział w Myśliborskich Konfrontacjach Muzycznych w Myśliborzu, podczas których odbyły się warsztaty chóralne i koncert w Państwowej Szkole Muzycznej I stopnia oraz koncert z okazji dożynek w kościele pw. Jana Chrzciciela.

W październiku br. zespół był współorganizatorem Międzynarodowych Muzycznych Zmagani Seniorów, a w listopadzie koncertował w ramach II Festiwalu Chórów Kameralnych i Zespołów Wokalnych „Sedina cantat” w Starej Rzeźni w Szczecinie oraz w kościele pw. Jana Chrzciciela w Międzyrzeczcu.

W ramach cyklu „Szczecin – miasto talentów” w kwietniu br. odbył koncert wielkanocny w Arcybiskupim Wyższym Seminarium Duchownym pw. Świętej Rodziny z Nazaret w Szczecinie, a w maju – koncert „Pejzaż muzyczny” w hali Azoty Arena w Szczecinie.

W ramach cyklu „Muzyka we dworze” w kwietniu odbył się koncert „Wiosenne muzykowanie”, a we wrześniu „Jesienne muzykowanie...”, a nam w duszy gra”! w pałacu w Kulicach.

W 2016 r. Chór Kameralny ZUT wziął udział w Ogólnopolskim Festiwalu Wielkanocnej Pieśni Chóralnej w Sopocie (16 kwietnia), otrzymując Złoty Dyplom, (dyrygent Iwona Wiśniewska-Salamon otrzymała wyróżnienie); w II Ogólnopolskim Konkursie Chóralnym Muzyki Dawnej im. Grzegorza Gerwazego Gorczyckiego „Ars Longa” w Poznaniu (29 maja), otrzymując Złoty Dyplom; w VIII Ogólnopolskim Turnieju Chórów o Kryształowe Serce Chełmińskiej Jesieni w Chełmnie (22 października), otrzymując Srebrne Pasma, oraz w I Międzynarodowym Konkursie Chóralnym „Musica Vera” w Toruniu (22 października).

W 2016 roku odbyły się cztery koncerty związane z jubileuszem 25-lecia Chóru oraz 30-lecia pracy artystycznej dyrygenta Iwony Wiśniewskiej-Salamon: „Mistrz i Uczeń”, (6 listopada) „Trzy strony muzyki” w Zamku Książąt Pomorskich (10 listopada). Koncert Jubileuszowy Chóru Kameralnego ZUT w Domu Kultury Słowianin (11 listopada). Koncert z okazji jubileuszu 30-lecia pracy artystycznej dyrygentki Iwony Wiśniewskiej-Salamon w Filharmonii im. Mieczysława Karłowicza w Szczecinie (13 listopada). Rok jubileuszowy zespół zakończył kolędowaniem w Starej Rzeźni w Szczecinie („Gwiazdka nad Łasztownią”), a w Filharmonii Gorzowskiej wykonał koncert kolęd „Cicha Noc” na chór i kameralną orkiestrę smyczkową w opracowaniu Macieja Małeckiego.

Chórzycy dziękują władzom Uczelni za zaufanie, wiarę w nasze umiejętności i wsparcie finansowe, pracownikom administracyjnym za wsparcie i pomoc w rozwiązywaniu problemów technicznych (czyt. w dokumentacji), a publiczności za wierność i obecność na wszystkich naszych koncertach. Kłaniamy się nisko!

Iwona Wiśniewska-Salamon

KUDOS – serwis promocji dorobku naukowego

Wzrost liczby publikacji naukowych w ostatnich latach jest coraz większy. Rocznie ukazuje się ich około 2 milionów. Dlatego ważne stają się działania na rzecz upowszechnienia prac naukowych, tak aby zostały one zauważone, przeczytane, zacytowane. Pozwoli to zbudować pozycję naukowca w środowisku, pozyskać partnerów do badań lub nawiązać kontakty z firmami oraz inwestorami.

Obecnie takim podstawowym medium jest internet. Dzisiejszy konsument informacji naukowej w mniejszym stopniu korzysta z tradycyjnej biblioteki i baz danych. Wyszukiwarka internetowa i słowa kluczowe to (według ekspertów związanych z promocją nauki!) podstawowe narzędzia. Dlatego konieczne staje się, to by autor skupił się na rozpowszechnieniu informacji o swoich publikacjach tymi kanałami, które umożliwią znalezienie ich na podstawie metadanych, takich jak dyscyplina czy słowa kluczowe.

Idealnym narzędziem do osiągnięcia tego celu są naukowe portale społecznościowe, prywatne lub instytucjonalne profile autorów, repozytoria uczelniane oraz blogi naukowe. I jest to kierunek zmian, od którego nie ma odwrotu...

Portale naukowe a Kudos

Portali społecznościowych dla naukowców przybywa; należą do nich: Academia.edu, ResearcherID, ResearchGate, Google Scholar, Mendeley (menedżer bibliografii od niedawna z funkcją portalu społecznościowego) oraz pewnie jeszcze kilka niewymienionych tutaj. Chcąc wypromować swoje publikacje tymi kanałami, naukowiec powinien mieć aktywne konto niemal w każdym z nich. Ważne jest też to, aby konto było stale aktualizowane, w związku i precyzyjny sposób opisywało temat, którym zajmuje się autor, cel i plany związane z badaniami, oczekiwania lub przewidywany zysk.

Oprócz tych typowo naukowych, wyżej wymienionych portali są jeszcze inne o charakterze ogólnym, lecz również wykorzystywane przez środowisko naukowe, np.: Tweeter, Facebook czy LinkedIn. Tutaj też należałoby mieć konto, jeszcze jedno...?

Czas spędzony nad aktualizacją danych w kolejnym portalu może być czasem straconym dla nauki i badań. Ta niekomfortowa sytuacja zainspirowała twórców serwisu Kudos.

Postanowili stworzyć narzędzie, które ułatwi naukowcom wypromowanie ich prac w internecie bez konieczności ciągłej aktualizacji kont na stronach dla naukowców.

Kudos nie jest portalem społecznościowym. Jest to serwis, który ma pomóc uczonym w propagowaniu ich prac oraz monitorowaniu wskaźników, jakie uzyskają.

Członkiem Kudos można zostać przez prostą rejestrację na stronie: <http://www.growkudos.com> Kolejny krok to utworzenie na portalu własnego zbioru publikacji, z zastrzeżeniem, że Kudos może być wykorzystany jedynie w przypadku publikacji, które mają identyfikator DOI. Na ekranie powitalnym znajduje się okno do wyszukiwania publikacji (według DOI, nazwiska lub słów z tytułu).

Przy każdej wyszukanej pracy widoczny jest przycisk „Claim Now”, na który trzeba kliknąć, aby autoryzować publikację. Następnie pojawi się ona na liście prac autora; dopiero wtedy można ją uzupełniać o dodatkowe informacje. W ten sposób sukcesywnie tworzy się listę publikacji, które są obserwowane w internecie.

Podobnie jak inne platformy Kudos pozwala autorom zgromadzić w jednym miejscu ich prace naukowe. Każda z publikacji ma własną stronę profilową, na której znajdują się wszystkie podstawowe i dodatkowe dane o pracy, które autor uzna za stosowne dołączyć. I choć nie jest to obowiązkowe, twórcy serwisu zachęcają, by:

1. Use the Kudos search

Search for your publications by typing the DOI (Digital Object Identifier) associated with your research if you know it, or type some words from the article title or book title and an author first and last name.

Enter a DOI or words from an article or book title and an author name Find my publications

2. Import your publication list from ORCID®

What is ORCID®? For further information on the benefits of connecting your ORCID® iD to your Kudos account see our [FAQs](#) page.

Okno wyszukiwania publikacji

About Share Metrics Authors Related Publications Activity Log

Post a trackable link to your publication on your social media accounts or via email, a blog post or online. We can then map your posts against metrics to help you understand which of these is helping you increase your readership.

Social Media

Select which accounts to post to:

- Facebook is not yet authorized: [Authorize now](#)
- Twitter is not yet authorized: [Authorize now](#)
- LinkedIn is not yet authorized: [Authorize now](#)

Email or post online

Create a trackable link to copy and share via email, other social media, or academic websites and networks (such as Mendeley, ResearchGate or Academia.edu.)

Generate Link

Autoryzacja dostępu do portali i poczty pozwoli na generowanie linków, powiadomień oraz statystyk

Author Dashboard													
My research				My shares				My metrics ?				My citations ?	
Publication	Published	Explained		Twitter	LinkedIn	Facebook	Other	Share referrals	Kudos views	Click throughs	Full text downloads	Altmetric score	Web of Science® Times Cited*
Copper(II) complexes of neuropeptide gamma with point mutations (S8,16A)...	2013	✗		0	0	0	1	0	1	1	7	-	2
Coordination of copper(II) ions by the fragments of neuropeptide gamma c...	2012	✗		0	0	0	0	0	4	0	305	1	6
Coordination abilities of α-synuclein fragments modified in the 30th (A3...	2007	✗		0	0	0	0	0	13	0	27	-	-
Possibility of discrimination of sour substances by liquid membrane osci...	2006	✗		0	0	0	0	0	0	0	7	-	3
Totals:				0	0	0	1	0	18	1	332	1	11

Pulpit autora. Brak autoryzacji portali społecznościowych (brak danych) oraz niewypełnione pole Explain

- opisać publikację w potocznym języku, łatwym do zrozumienia dla nienaukowca (czego dotyczy, dlaczego jest ważna) – może to poszerzyć krąg osób np. z innej dyscypliny, które zainteresują się tematem;
 - uzupełnić publikację o linki do powiązanych z nią zasobów w Internecie takich jak: filmy na YouTube, prezentacje (np. SlideShare), pliki tekstowe, obrazy dostępne na profilu lub blogu naukowym autora, materiały w repozytoriach czy informacje prasowe;
 - wykorzystać linki tworzone przez system Kudos, by promować publikację poprzez e-mail, internet oraz media społecznościowe.
- Następnie pozostaje tylko obserwować jak rosną „notowania” publikacji w postaci pobrań, oglądnęć, cytowań czy wskaźników altmetrycznych¹ dostępne w jednym miejscu – na koncie autora. Kudos sam nie generuje statystyk, lecz dzięki współpracy z wydawcami oraz dostawcami danych, takimi jak np. Altmetrics.com, jedynie je wyświetla. Dane te nie są dostępne publicznie, zobaczyć je może tylko autor.

- liczba pobrań pełnych tekstów przez wydawcę,³ (*Full text downloads*);
- wskaźniki altmetryczne (*Altmetric score*);
- liczba cytowań w bazie Web of Science (*Web of Science Times Cited* – kliknięcie na liczbę cytowań pokazuje prace cytowane w Web of Science).

Serwis Kudos⁴ pojawił się w 2014 r.; dla autorów jest bezpłatny. Wydawcy ponoszą opłaty zależnie od wielkości wydawnictwa.

Kudos zapewnia widoczność swoich zasobów w najlepszych i najpopularniejszych wyszukiwarkach internetowych. Największe portale społecznościowe (według twórców serwisu Kudos to Facebook, LinkedIn oraz Tweeter) są z Kudos zintegrowane. Dalej linki do publikacji mogą być przesyłane i śledzone poprzez sieć znajomych w ResearchGate, Academia.edu lub w innych portalach naukowych. Podkreślany jest fakt, że media te mogą łączyć się z naukowcami o bardzo dużej liczbie znajomych i wpływać pośrednio na wskaźniki publikacji, a przecież o to chodzi, by obecność publikacji w mediach społecznościowych była zauważona, a ich liczba zaczęła się zwiększać.

Współpraca z wydawcami

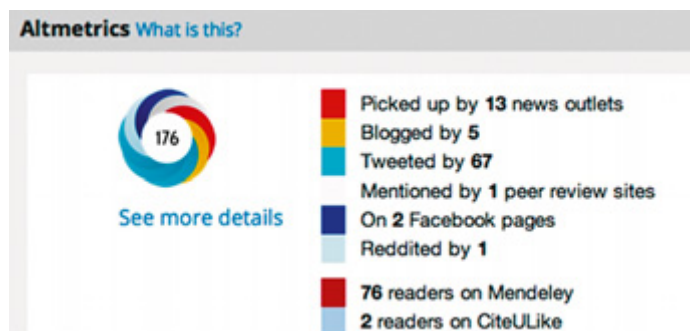
Kudos nie udostępnia pełnych tekstów publikacji. Teksty te pobierane są ze stron wydawców – tym samym znika problem rozpoznawania praw autorskich, który czasem gnębi autorów. Pracownik uczelni, która wykupiła dostęp do zasobów komercyjnego wydawcy, będzie mógł pobrać tekst bezpłatnie, inni będą go mogli pobrać dopiero po uiszczeniu stosownej opłaty lub będą musieli zadowolić się abstraktem pracy, jeśli zostanie udostępniony za darmo.

Coraz więcej wydawców decyduje się na współpracę z Kudos, widząc w tym korzyść zarówno dla siebie, jak i dla autorów (wyższa liczba cytowań artykułu to również wzrost liczby cytowań czasopisma). Obecnie jest ich ponad 80, a są wśród nich takie jak Wiley czy Taylor&Francis Group oraz mniej znane, ale z ugruntowaną pozycją, np. Cambridge Academic Press, ASTM, Sage Publishing, Emerald Publishing, De Gruyter. Partnerami Kudos są także CrossRef, ORCID, Clarivate Analytics (dawniej Thomson Reuters), Europe PubMed Central oraz liczne towarzystwa i instytucje naukowe czy uczelnie akademickie.

Dane z dwóch pierwszych lat funkcjonowania Kudos wskazują na 23-procentowy wzrost pobrań pełnych tekstów ze stron wydawców. Kudos to nowy serwis, ale już doceniany przez profesjonalne instytucje:

3 Jeśli jest to wydawca współpracujący z Kudos.

4 Kudos – w języku angielskim oznacza renowę, uznanie, sławę, prestiż.

Przykładowe wskaźniki altmetryczne

Wskaźniki dotyczące poszczególnych publikacji to:

- liczba odwiedzin na stronie profilowej publikacji wygenerowana w wyniku wysłanych poprzez Kudos maili oraz powiadomień na portalach (*Share referrals*);
- liczba odwiedzin na stronie profilowej publikacji w Kudos (*Kudos views*);
- liczba przekierowań/kliknięć ze strony Kudos do strony wydawcy (*Click throughs*);
- liczba pobrań abstraktów przez wydawcę,² (*Publication views*);

1 Wskaźniki altmetryczne (*alternative metrics*), wskaźniki alternatywne – są one alternatywne dla tradycyjnych wskaźników bibliometrycznych. To sposób mierzenia wpływu publikacji na podstawie liczby pobrań pełnych tekstów, abstraktów, oglądnęć, bazujących na narzędziach współpracy naukowców (np. Mendeley), badający tworzenie zakładek (np. CiteULike) oraz analizujący zasięg w sieciach społecznościowych (np. Facebook, Twitter) lub poprzez cytowania (np. w bazie Scopus lub GoogleScholar).

2 Jeśli jest to wydawca współpracujący z Kudos.

- w 2014 The Charleston Advisor's Readers' Choice przyznało mu Award for Best New End User Product;
- w 2015 roku the Association of Learned and Professional Society Publishers uznało go za zwycięzcę przyznając Award for Innovation in Publishing.

I choć może będzie to jeszcze jeden portal do wykorzystania, to chyba warto spróbować, wierząc zapewnieniom twórców, że Kudos jest skutecznym narzędziem promocji dorobku naukowego.

*Elżbieta Jankowska
Biblioteka Główna ZUT*

Na podstawie informacji ze stron:

Kudos (scholarly reputation, <http://www.growkudos.com>; [https://en.wikipedia.org/wiki/Kudos_\(scholarly_reputation\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Kudos_(scholarly_reputation))).
Jayashree R. 2016. Kudos: Making research more discoverable, <http://www.edi-tage.com/insights/kudos-making-research-more-discoverable#> [dostęp online 28.02.2017].
Rapple Ch. 2016. Researchers' use of Kudos Leeds to 23% higher downloads on Publisher website, <https://blog.growkudos.com/2016/06/24/23-percent-increase/> [dostęp online 28.02.2017].
Wray R. 2016. How can Kudos help you grow citations for your articles?, <http://connection.sagepub.com/blog/sage-connection/2016/03/22/how-can-kudos-help-you-grow-citations-for-your-articles/> [dostęp online 2017.02.28].

Rejestracja dorobku naukowego. Propozycja Biblioteki Główniej

W Bibliotece Głównej Politechniki Poznańskiej 9 marca 2017 r. zaprezentowano system informacji naukowej Politechniki Poznańskiej (SIN PP). W spotkaniu uczestniczyli również pracownicy Biblioteki Głównej ZUT w Szczecinie. System Sinus został stworzony i wdrożony na Politechnice Poznańskiej przez Poznańskie Centrum Superkomputerowo-Sieciowe (PCSS).

Do roku 2014 w Bibliotece Politechniki Poznańskiej działało kilka systemów gromadzenia i udostępniania dorobku naukowego pracowników, m.in. system Biblio (Expertus). Potrzeba zmian, spowodowana głównie obowiązkiem raportowania danych bibliograficznych do PBN (Polskiej Bibliografii Naukowej), wymusiła na władzach Politechniki Poznańskiej podjęcie decyzji o wdrożeniu nowego systemu. Systemu, który w sposób wystarczający będzie wspierał przekazywanie danych bibliograficznych do PBN.

Na początku 2015 r. na Politechnice Poznańskiej został utworzony zespół roboczy ds. wdrożenia nowego systemu w składzie: prorektor ds. nauki, dyrektor Biblioteki, kierownik Oddziału Informacji Naukowej Biblioteki, kierownik Oddziału Technologii Informacyjnych i Komunikacyjnych Biblioteki oraz przedstawiciel Działu Bibliotek Cyfrowych i Platform Wiedzy (PCSS).

Po analizie dostępnych rozwiązań podjęto decyzję o stworzeniu nowego (własnego) systemu do gromadzenia dorobku naukowego pracowników Politechniki Poznańskiej; prace rozpoczęto w grudniu 2015 r.

Podczas prezentacji systemu Sinus, przedstawiciele firmy PCSS poinformowali, że swój produkt pod koniec marca 2017 roku zamierzają udostępnić na licencji Open Source.

Cechy systemu SIN PP to:

- przyjazny interfejs (dla części publicznej oraz redakcyjnej) oferujący rozbudowane możliwości wyszukiwania i przeglądania danych;
- estetyczna wizualizacja gromadzonych danych w części publicznej systemu – wykresy słupkowe;
- bardzo dobrze rozwiązana kwestia optymalizacji gromadzonych treści pod kątem indeksowania przez wyszukiwarkę Google;
- ciekawe rozwiązania usprawniające komunikację pomiędzy pracownikami biblioteki a pracownikami uczelni/autorami publikacji (np. formularz „Zgłoś uwagę”);
- możliwość generowania plików XML na potrzeby PBN oraz pliku kontrolnego z brakami w gromadzonych publikacjach;
- generowanie ściśle określonych zestawień/raportów na podstawie gromadzonych danych;
- w części redakcyjnej systemu formularz odzwierciedlający wszystkie pola niezbędne do poprawnego przesłania do systemu PBN.

Niestety system ma też kilka minusów, gdyż nadal jest fazy rozwojowej. W dużym stopniu jest to spowodowane zmianami, które zachodzą w PBN, oraz tym, że system pisany był dla Politechniki Poznańskiej i w pierwszej kolejności miał spełniać oczekiwania tej uczelni.

Pracownicy Biblioteki Głównej ZUT w Szczecinie zwrócili uwagę m.in. na:

- konieczność ponoszenia opłat za wsparcie techniczne, wdrożenie systemu oraz za jego dalszą rozbudowę, mimo że system jest bezpłatny;
- konieczność rozbudowania systemu, mimo że jest udostępniony na licencji Open Source, która może być kłopotliwa, dodatkowo może spowodować, że kolejne wersje systemu udostępnione przez PCSS nie będą kompatybilne ze zmianami wprowadzonymi samodzielnie;
- brak możliwości generowania dowolnych raportów/zestawień np. poprzez język zapytań SQL;
- konieczność generowania plików XML do PBN – aktualnie system generuje pliki XML jednocześnie dla wszystkich wydziałów i za każdym razem dla wszystkich zgromadzonych publikacji.
- Mimo tych niedoskonałości system Sinus wydaje się ciekawą alternatywą dla obecnie działającego na naszej uczelni systemu Dorobek XP czy wcześniejszego rozwiązania systemu PUBLI.

Tabela 1 prezentuje zestawienie czterech systemów do gromadzenia dorobku naukowego Uczelni, na podstawie subiektywnej ocenie piszącego te słowa.

W tabeli 1 umieszczono system PBN jako jeden ze sposobów gromadzenia dorobku naukowego uczelni. System PBN jest nadal rozwijany; ostatnio została udostępniona również część publiczna sprawozdanych publikacji.

Z tabeli wynika, że przy braku odpowiedniego systemu już wdrożonego na uczelni najlepszym rozwiązaniem jest skorzystanie z systemu oferowanego przez PBN. Na schemacie 1 przedstawiono proponowany przepływ informacji w modelu z wykorzystaniem systemu PBN.

Zagrożenia wynikające z przyjęcia powyższej koncepcji:

- stabilność działania systemu PBN – problem z dodawaniem na bieżąco nowych publikacji, możliwość nawarstwienia pracy;
- kolejne zmiany oprogramowania systemu PBN – zmiany w interfejsie www – konieczność poznawania nowego środowiska do wprowadzania publikacji;
- konieczność samodzielnej kontroli wprowadzanych danych;
- brak generowania zestawień/raportów.

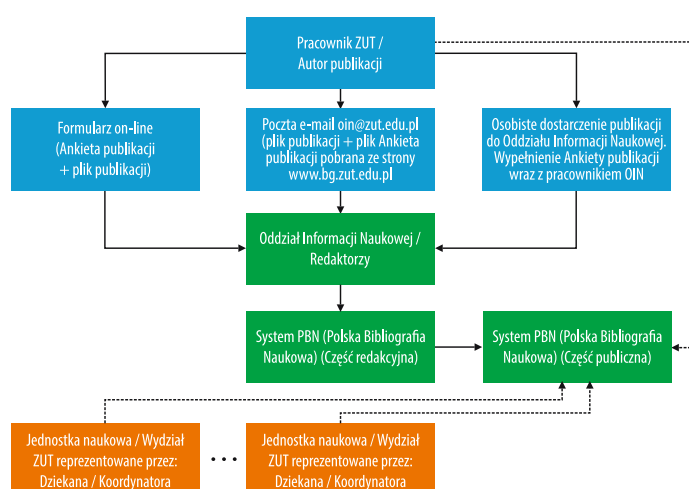
Należy wziąć pod uwagę również to, że opierając się na systemie PBN, uczelnia nie ma wpływu na kształt systemu (rodzaju gromadzonych danych). Przy schemacie, przy którym uczelnia korzysta z serwisu PBN, znaczna część obowiązków przypisana jest jednostkom wydziałowym, np. sprawdzanie poprawności danych w serwisie PBN, raportowanie zauważonych błędów do biblioteki.

Powyższe zagrożenia wskazują, że uczelnia powinna starać się o pozyskanie wewnętrznego systemu publikacji, który nie tylko zapewni bezpieczeństwo przechowywania dorobku naukowego pracowników uczelni, ale będzie także źródłem wszelakich statystyk niezbędnych

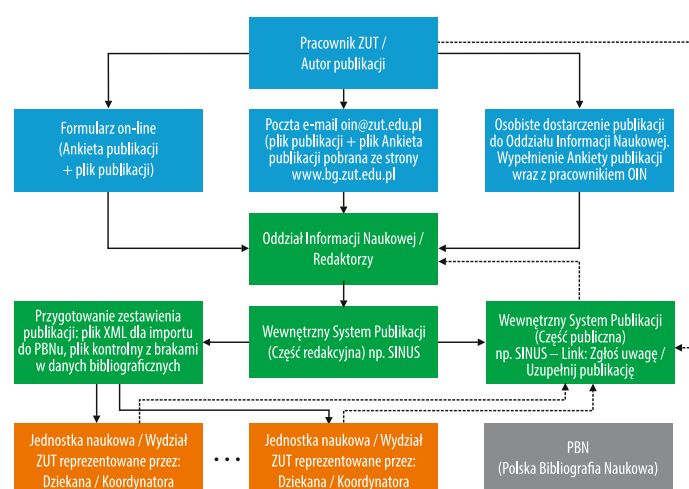
Tabela 1. Ocena systemów publikacji zestawiona przez pracowników Biblioteki Głównej ZUT

	Publi	Dorobek XP	Sinus	PBN
Oplaty (koszty wdrożenia, utrzymania, rozbudowywania systemu) Punktacja: 2 – brak opłat, 0 – opłaty występują	0	0	0	2
Wsparcie techniczne (pomoc techniczna dla wybranego systemu, czas reakcji na zgłoszenia)	2	1	0	2
Możliwość rozbudowania systemu (czy i w jakim stopniu istnieje możliwość rozbudowania systemu do oczekiwań bibliotekarzy i wymagań PBN-u)	1	1	1	1
Część publiczna (czy istnieje interfejs www udostępniony publicznie w sieci Internet)	2	0	2	2
Część redakcyjna (czy część redakcyjna charakteryzuje się: intuicyjnością, przejrzystością)	1	1	2	2
Indeksacja w wyszukiwarce google (czy system może być pozycjonowany w google, czy system posiada przyjazne adresy url)	0	0	2	1
Generowanie zestawień/raportów (czy system posiada moduł generowania zestawień/raportów)	1	2	2	2
Generowanie dowolnych zestawień/raportów (czy system posiada moduł generowania dowolnych zestawień/raportów – np. poprzez język zapytań SQL)	0	2	0	0
Generowanie XML PBN (czy system umożliwia generowanie plików w formacie niezbędnym dla importu do systemu PBN)	1	1	1	2
Integracja z systemem uczelnianym (czy istnieje możliwość integracji systemu z systemem uczelnianym np. w celu automatycznego pobierania informacji dotyczących pracowników uczelni)	0	1	0	0
Dostęp do kodów źródłowych systemu (czy administrator/informatyk w bibliotece/na uczelni posiada dostęp do kodów źródłowych systemu i czy może samodzielnie dokonywać zmian w systemie)	2	0	2	0
Suma	10	9	12	14

Ocenia: 2 – dobry, 1 – średni, 0 – słaby

Schemat 1. Model przepływu danych z wykorzystaniem systemu PBN

Schemat 2. Model przepływu danych z wykorzystaniem wewnętrznego systemu publikacji

do oceny jednostek naukowych (na potrzeby wewnętrzne i zewnętrzne). Wewnętrzny system publikacji powinien również ograniczyć rolę wydziałów do minimum (do sprawdzenia danych w otrzymanych raportach z biblioteki oraz do import pliku XML do PBN).

Na schemacie 2 zaprezentowany został model przepływu danych na podstawie wewnętrznego systemu publikacji.

Jeżeli system PBN miałby być tylko tymczasowym rozwiązaniem, to jaki system należałoby wybrać? Być może rozwiązanie autorskie/własne byłoby najlepszym rozwiązaniem.

Drugie miejsce w zestawieniu zajął system Sinus, który z sukcesem został wdrożony na Politechnice Poznańskiej i według pracowników Biblioteki Politechniki Poznańskiej przyczynił się do znacznej poprawy komunikacji wewnętrznej pracownicy naukowi – biblioteka – administracja.

Biblioteka Główna ZUT w Szczecinie proponuje, aby w pierwszym etapie dorobek naukowy pracowników gromadzić w systemie PBN i aby równocześnie rozpocząć prace nad wdrożeniem wewnętrznego systemu publikacji. To rozwiązanie zapewni wywiązanie się z obowiązku sprawozdawczości w PBN oraz da Uczelni czas na spokojne wdrożenie własnego systemu.

Jako wewnętrzny system publikacji Biblioteka Główna ZUT w Szczecinie sugeruje testowe wdrożenie system Sinus, który obecnie spełnia wszelkie wymagania PBN w zakresie gromadzonych danych bibliograficznych.

Przed przystąpieniem do realizacji własnych/autorskich rozwiązań należałoby poznać system już działający. Może przy małym nakładzie sił i środków finansowych on również spełni oczekiwania uczelni.

Optymalnym rozwiązaniem wydaje się również to, aby system publikacji znajdował się w Bibliotece Głównej ZUT w Szczecinie i tam

został przystosowany do oczekiwań pracowników uczelni, w ścisłej współpracy z bibliotekarzami. Warto przypomnieć, że system PUBLI, który był pierwszym na uczelni systemem, do gromadzenia danych bibliograficznych, był systemem stworzonym przez Bibliotekę na podstawie systemu bibliotecznego Aleph. System PUBLI był przystosowywany do oczekiwań pracowników Uczelni oraz został częściowo przygotowany do wymagań PBN, za jego pomocą udało się wykonać trzy importy do PBN. Niestety, możliwości technologiczne systemu aktualnie się wyczerpały, w związku z czym niezbędne jest poszukiwanie nowych lepszych rozwiązań. System PUBLI nie był zintegrowany z żadnym systemem uczelnianym i w tym kierunku powinno się dążyć – aby nowy system był jak najprostszy, i aby za razem spełniał wymagania stawiane przez Uczelnię i PBN.

Przedstawione w artykule propozycje pracownicy Biblioteki Głównej zaprezentowali na spotkaniu z prorektorem ds. organizacji i rozwoju uczelni Stefanem Domkiem i uzyskując jego akceptację; 7 kwietnia 2017 r. został powołany zespół do przeprowadzenia analizy możliwości wykorzystania systemu informatycznego Sinus. Aktualnie w Bibliotece Głównej trwa analiza systemu Sinus, na podstawie której podjęta zostanie decyzja o wdrożeniu tego systemu na naszej uczelni w celu usprawnienia dokumentowania publikacji naukowych. Do czasu wdrożenia nowego systemu do rejestracji dorobku naukowego pracowników ZUT dane o publikacjach, wpisane przez autorów do modułu DN.XP, będą na bieżąco wprowadzane przez pracowników Biblioteki Głównej bezpośrednio do systemu PBN.

Artur Jakimiuk
Oddział Informatyzacji
Biblioteki Głównej ZUT w Szczecinie

Promocja uczelni na Wschodzie Wśród ukraińskich maturzystów

Niż demograficzny na uczelniach wyższych stał się faktem. Według danych Głównego Urzędu Statystycznego dopiero od 2023 r. będziemy mogli mówić o pewnym wzroście liczby maturzystów. W 2017 r. w województwie zachodniopomorskim do egzaminu maturalnego przystąpiło 11 201 osób.

Mając na uwadze powyższą sytuację, Biuro Promocji stara się dostrzec do jak największej liczby maturzystów w kraju. Każdego roku uczestniczymy w prawie 40 imprezach targowych adresowanych do maturzystów, a także jeździmy z prezentacjami do szkół średnich znajdujących się w województwie zachodniopomorskim.

Od prawie dwóch lat Biuro Promocji prowadzi też działania promocyjno-informacyjne poza granicami kraju. Ze względu na brak w naszej ofercie edukacyjnej studiów pierwszego stopnia w języku angielskim promujemy nasze kierunki studiów w krajach, gdzie maturzyści uczą się języka polskiego, przede wszystkim na Ukrainie i Białorusi.

Wśród prawie 60 tysięcy cudzoziemców studiujących w Polsce ponad połowę stanowią Ukraińcy. Polska na Ukrainie postrzegana jest jako symbol sukcesu gospodarczego i lepszego życia. Mieszkańcy tego kraju widzą naszą ojczyznę jako państwo, które podniosło z upadku swoją gospodarkę, nawiązało dobre stosunki z Zachodem i stało się członkiem Unii Europejskiej.

Po ostatniej decyzji Komisji Europejskiej, dotyczącej zniesienia wiz do Unii Europejskiej, w tym do Polski, możemy spodziewać się jeszcze większego zainteresowania Ukraińców naszym krajem. Warto zaznaczyć, że obecnie ok. 19% obywateli Ukrainy ma paszporty, w związku z czym nasze działania trafiają na podatny grunt.

Promocja Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie wśród ukraińskich maturzystów odbywa się na kilku płaszczyznach.

Promocja internetowa

Utworzyliśmy i prowadzimy konto na portalu społecznościowym vk.com. W krajach byłego ZSRR Facebook jest mało popularnym portalem społecznościowym. Większość użytkowników Internetu korzysta z portalu vk.com. Bieżące wpisy i komunikację z potencjalnymi studentami, można śledzić wchodząc na link: https://vk.com/zut_szczecin.

Strona internetowa Uczelni ma także zakładki dotyczące rekrutacji, a także podstrony w języku ukraińskim (<http://1cel.zut.edu.pl/2016/#/zut/ua>) i języku rosyjskim (<http://1cel.zut.edu.pl/2016/#/zut/ru>).

Współpraca z agentami rekrutacyjnymi i wizyty studyjne

Kluczem do sukcesu w postaci dobrej rekrutacji na Ukrainie jest posiadanie na miejscu zaufanych agentów rekrutacyjnych. Nasza uczelnia podpisała umowy z kilkoma agentami, którzy działają na terenie całej Ukrainy (z wyjątkiem Krymu). W ubiegłym roku gościliśmy podczas wizyty studyjnej ponad 20 przedstawicieli jednej z takich firm. Ponadto naszą uczelnię odwiedzili licealiści oraz nauczyciele ze środkowej Ukrainy.

Materiały informacyjne i ośrodki polonijne

Biuro Promocji projektuje i publikuje reklamy w czasopismach adresowanych do ukraińskich maturzystów. Utrzymujemy także kontakty z ośrodkami polonijnymi, do których cyklicznie wysyłamy materiały promocyjno-informacyjne. W każdym półroczu drukujemy dwie–trzy ulotki z ofertą edukacyjną uczelni.

Targi edukacyjne

Pracownicy Biura Promocji i Działu Kształcenia cyklicznie uczestniczą w targach edukacyjnych. Byliśmy już w Tarnopolu, we Lwowie,

a także w Kijowie. W kwietniu br. mieliśmy na targach kijowskich własne stoisko promocyjne.

Spotkania z maturzystami

Wiosną bieżącego roku po raz pierwszy byliśmy w szkołach średnich na spotkaniach z ukraińskimi maturzystami. Przez cztery dni spotkaliśmy się z prawie 500 uczniami z takich miast, jak Bucza, Bojarka, Borispol, Żytomierz i Uman. Spotkania te były poświęcone wyłącznie naszej uczelni.

Najbliższa rekrutacja pokaże, czy obrane przez Biuro Promocji kierunki działań promocyjnych przyniosą pierwsze efekty. Jednak trzeba założyć, że uzyskanie dobrego wskaźnika umiędzynarodowienia uczelni wymaga wielu lat ciężkiej pracy. Nasza uczelnia, a także miasto Szczecin nie istnieją obecnie w świadomości przeciętnego Ukraińca. Wielu maturzystów planujących studia w Polsce jednym z tematów wymienia cztery ośrodki akademickie: Warszawę, Kraków, Lublin, Wrocław. Czas pokaże, czy ZUT stanie się popularnym miejscem do studiowania?

Marcin Gregorczyk

Złoty Łaszt na Łasztowni

Praca dyplomowa Huberta Piekarczyka z Wydziału Budownictwa i Architektury ZUT uznana została za najlepszą w dorocznym konkursie Prezydenta Szczecina. Do konkursu zgłoszono prace dyplomowe wykonane w 2016 r. – 14 prac z kierunku architektura i urbanistyka ZUT i 4 prace z kierunku architektura wnętrz z Akademii Sztuki.

Hubert Piekarczyk za pracę „Centrum innowacji i aktywności społecznej w Szczecinie – Złoty Łaszt”, wykonaną pod kierunkiem dr. hab. inż. arch. Piotra Arleta na Wydziale Budownictwa i Architektury ZUT, otrzymał nagrodę w wysokości 6000 zł.

Jak wyjaśnia autor, „Na Łasztowni powstają nowe inwestycje mające przyciągnąć ludzi na prawy brzeg Odry, np. biurowiec Lastadia czy zrewitalizowana Stara Rzeźnia. Braki w infrastrukturze umożliwiającej przedostanie się pieszo lub komunikacją miejską na ul. Zbożową sprawiają jednak, że okolice Lastadii wyludniają się po godzinie 18, a Stara Rzeźnia funkcjonuje tylko w czasie zorganizowanych imprez kulturalnych. Planowany most Kłodny usprawni komunikację pieszą między dwoma brzegami rzeki”.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Hubert Piekarczyk zaplanował budowę Centrum Innowacji Społecznej Złoty Łaszt – miejsca, gdzie za pomocą interaktywnych eksponatów prezentowane będą technologie z zakresu energetyki wiatrowej i wodnej, budowy okrętów morskich oraz bezzałogowych dronów, a także podwodnego górnictwa.

Zespół budynków pozwoli przybliżyć mieszkańcom Szczecina i turystom portowy charakter miasta – pomieści Muzeum Morskie i strefę FabLabu (z ang. Fabrication Laboratory), czyli miejsca umożliwiające realizację różnych projektów i pomysłów.

To nie jedyna nagroda uzyskana w konkursie przez dyplomantów Wydziału Budownictwa i Architektury ZUT.

I wyróżnienie otrzymał Filip Raupuk za pracę „Obiekt kontemplacji na terenie parku im. Jana Kasprówicza w Szczecinie”, wykonaną pod kierunkiem dr. inż. arch. Leszka Świątki.

II wyróżnienie przyznano Tomaszowi Chmielewskiemu za pracę „Rewitalizacja placu Orła Białego w Szczecinie”, wykonaną pod kierunkiem dr. inż. arch. Jarosława Bondara.

III wyróżnienie otrzymała Katarzyna Kuchyt za pracę „Zabudowa mieszkalno-usługowa wielorodzinna przy ul. Sikorskiego w Szczecinie”, wykonaną pod kierunkiem dr. hab. inż. arch. Grzegorza Wojtkuna.

Piramida żywnościowa jako element wystawy towarzyszącej konferencji

Laureaci I i III kategorii Laurów Ekoprzyjaźni w 2017 roku

Laury Ekoprzyjaźni

Laury Ekoprzyjaźni, Superlaury i dyplomy szczególnego uznania przyznaje zarząd i redakcja ogólnopolskiego miesięcznika *Ekonatura* wydawanego we Wrocławiu od wielu lat. Przyznanie Laurów i innych wyróżnień w bieżącym roku (2017) odbyło po raz dziewiąty, a ich wręczenie – 5 kwietnia br. Pomysłodawcą był prezes Stowarzyszenia i redaktor naczelny czasopisma Ryszard Gruszczyński. Wydarzeniu towarzyszyła konferencja pt. „Wpływ jakości środowiska na zdrowie człowieka”. Impreza, połączona z wystawą produktów żywnościowych, odbyła się w gmachu Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu, w Auli Jana Pawła II. Spotkanie to, podobnie jak spotkania wcześniejsze, współfinansowane było ze środków Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej we Wrocławiu. Patronat honorowy nad uroczystością objęło Kolegium Rektorów 15 uczelni, a patronat medialny objęły portale ekologia.pl oraz dlastudenta.pl. W konferencji uczestniczyło około 300 osób, w tym nauczyciele akademicy, studenci z różnych uczelni, uczniowie

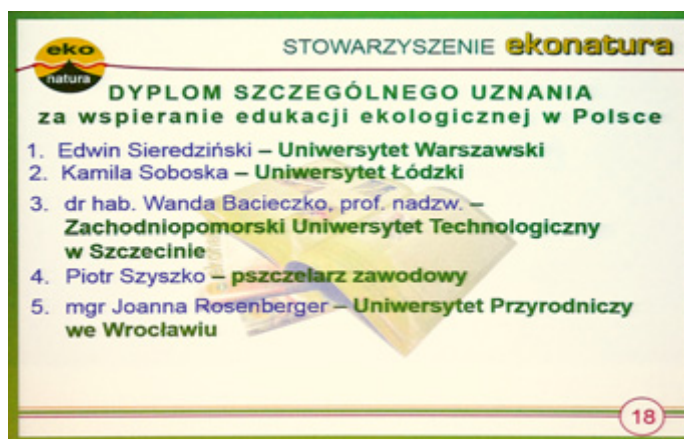
z opiekunami z gimnazjów z całej Polski, a także naukowcy z różnych ośrodków kraju. Nasza uczelnia – Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny jest członkiem wspierającym ekologiczne czasopismo *Ekonatura*.

W bieżącym roku na wniosek Stowarzyszenia i redakcji *Ekonatury* Kapituła Laurów Ekoprzyjaźni we Wrocławiu podjęła decyzję o przyznaniu trzech statuetek Laurów Ekoprzyjaźni, jednej statuetki Superlauru Przyjaźni oraz pięciu dyplomów szczególnego uznania dla osób i instytucji, które aktywnie wspierają działania na rzecz ekologii i ochrony środowiska.

Dyplomem szczególnego uznania została uhonorowana również dr hab. Wanda Bacieczko, prof. nadzw., z Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa z Katedry Meteorologii i Kształtowania Terenów Zieleni ZUT za wspieranie edukacji ekologicznej w Polsce, która współpracuje z ww. czasopismem od kilku lat, jest autorem wielu artykułów dotyczących świata roślin, architektury krajobrazu, ochrony przyrody.

Wyróżnieni Dyplomami Szczególne Uznania, pierwsza z lewej dr hab. Wanda Bacieczko

Wanda Bacieczko

Nominacja dla silnika elektrycznego

Stworzony przez naukowców Wydziału Elektrycznego ZUT w Szczecinie – prof. dr. hab. inż. Ryszarda Pałkę, dr. inż. Piotra Paplickiego oraz dr. inż. Marcina Wardacha – specjalny silnik elektryczny został nominowany przez redakcję dziennika *Gazeta Prawna* do nagrody głównej w konkursie „Eureka! DGP – odkrywamy polskie wynalazki”, w którym biorą udział polskie uczelnie, instytuty badawcze i jednostki naukowe Polskiej Akademii Nauk.

Sekret wynalazku tkwi w specjalnej konstrukcji silnika, który może być zastosowany jako ekonomiczny napęd samochodów elektrycznych, gwarantujący dobrą dynamikę w momencie rozpędzania i umożliwiający rozwijanie dużych prędkości pojazdu.

Nagrodą w konkursie jest 30 tys. zł dla zespołu wynalazczego i kampania reklamowa w mediach INFOR Biznes o wartości 50 tys. zł dla reprezentowanej przez zespół instytucji. Rozstrzygnięcie konkursu nastąpi w czerwcu 2017 r.

Tekst: Aurelia Kołodziej

Od lewej: Regina Stork, dr Joanna Hernik

Rozwój współpracy z Hiszpanią

Uniwersytet w Kadyksie najstarszym mieście Hiszpanii nazywa sam siebie „mostem między kontynentami”, ponieważ leży na południowym krańcu Hiszpanii i łączy północną Afrykę z Europą. Łączy nie tylko geograficznie, ale także naukowo. Uczelnia ta składa się z 15 wydziałów (w tym z Wydziału Arabistyki i Studiów Islamskich), oferujących 44 programy na poziomie licencjatu, 50 programów magisterskich oraz 17 programów doktorskich. W Kadyksie studiuje ok. 20 000 studentów, zatrudnionych jest 1400 pracowników dydaktyczno-naukowych oraz 2580 pracowników na stanowiskach badawczych i laboratoryjnych. Co ciekawe, Uniwersytet ma specjalne grupy badawczo-naukowe wytypowane do współpracy z północną Afryką, krajami Ameryki Łacińskiej oraz z krajami postsowieckimi.

Uczelnię w lutym br. odwiedziła dr Joanna Hernik, pełnomocnik rektora ZUT ds. współpracy dydaktycznej z zagranicą (wyjazd dofinansowany był ze środków programu Erasmus+). Efektem przeprowadzonych rozmów jest gotowość współpracy uczelni z Kadyksu z Wydziałami Biotechnologii i Hodowli Zwierząt, Technologii i Inżynierii Chemicznej, Nauk o Żywności i Rybactwa, Techniki Morskiej

i Transportu oraz Ekonomicznym. Informacje o możliwości rozszerzenia współpracy z Hiszpanią przekazane zostały na wydziały.

Bolączką uczelni w Kadyksie jest niezbyt bogata oferta przedmiotów w języku angielskim (z wyjątkiem przedmiotów ekonomicznych), w związku z czym na początku współpraca prawdopodobnie będzie obejmowała wymianę wykładowców i przyjazdy hiszpańskich studentów do Szczecina. Zgodnie z informacjami uzyskanymi od Reginy Stork, zastępcy dyrektora biura ds. współpracy międzynarodowej Uniwersytetu w Kadyksie (biuro zatrudnia 10 osób), wdrożony zostanie program internacjonalizacji, co powinno wzbogacić ofertę dydaktyczną w języku angielskim. Obecnie uczelnia gotowa jest przyjąć polskich studentów znających język hiszpański na poziomie B1.

Hall głównego budynku Uniwersytetu w Kadyksie. Każda sala dydaktyczna w głównym budynku Uniwersytetu ma patrona spośród osób, które stworzyły pierwszą hiszpańską konstytucję w 1812 roku.

Więcej na: www.uca.es; studia licencjackie: www.uca.es/acceso; studia magisterskie: www.posgrado.uca.es/master; doktoranckie: www.posgrado.uca.es/doctorado

Sukces studentów ZUT podczas Chemika Expo 2017

Studentki III roku Magdalena Sasiadek i Agnieszka Firląg-Beta z kierunku odnawialne źródła energii Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa z Koła Naukowego Agrotechnologii zajęły pierwsze miejsce w konkursie „Różne oblicza chemii” na najlepszy poster prezentowany przez studentów z kół naukowych podczas VIII Międzynarodowego Forum Naukowo-Gospodarczego Chemika Expo 2017. Studentki przedstawiły pracę pt. „Mikroglony jako alternatywny substrat do produkcji biodiesla”. Nagrodzony poster brał udział w konkursie na najlepiej działające koło naukowe na uczelni wyższej Szczecina. Forum Naukowo-Gospodarcze Chemika Expo 2017, które odbyło się w Szczecinie 23 marca 2017 r., to jedno z największych spotkań branży chemicznej w euroregionie Pomerania. Głównym organizatorem Forum jest Stowarzyszenie Zachodniopomorski Klaster Chemiczny „Zielona Chemia” wraz z partnerami, m.in. z Zachodniopomorskim Uniwersytetem Technologicznym w Szczecinie.

Studenckie Koło Naukowe Agrotechnologii działa na Wydziale Technologii i Inżynierii Chemicznej ZUT, przy Katedrze Inżynierii Systemów Agrotechnicznych; opiekunami koła są dr hab. inż. Adam Koniuszy, prof. nadzw., oraz dr hab. Małgorzata Hawrot-Paw.

*Tekst: Dawid Dawidowicz
Zdjęcie: Magdalena Sasiadek*

„Sacrum minus” profesora Marzęckiego

Galeria Architektów Forma zaprezentowała wystawę fotograficzną profesora Waldemara Marzęckiego zatytułowaną „Sacrum minus”. Inspiracją do poszukiwań artystycznych profesora Marzęckiego była budowa nowego kościoła parafii rzymskokatolickiej w Mierzynie (w woj. zachodniopomorskim). Autor, odkrywając elementy architektury „[...] przesłonięte woalem z chmur – jak czytamy w recenzji artysty rzeźbiarza Jerzego Lipczyńskiego, prof. nadzw. – układa je w nowe konfiguracje, tak by w pewnym momencie zatracić granicę między tym co rzeczywiste, a tym co wygenerowane. Oniryczny klimat prac przychodzi na myśl estetykę surrealizmu”.

Architekt prof. Wojciech Bonenberg (z Politechniki Poznańskiej) w pracach prof. Marzęckiego odnajduje nowy kierunek reminiscencji piękna architektury za pomocą środków narracji fotograficznej: kadru, zbliżenia, migawki, ostrości, kontrastu, światła, odcienia, barwy. Sacrum staje się wartością wywołującą metafizyczne emocje wartościujące związki architektury z przyrodą. Niebo, słońce, chmury tworzą fascynującą wielorakość kompozycji fotograficznej, w intrygujący sposób łączącą architekturę i naturę.

Na wernisażu, który odbył się 31 marca 2017 r., zaproszeni goście zobaczyli jeszcze więcej. Szkieletem wystawy były wielkoformatowe fotogramy. Film, dźwięk, światło, performance stanowiły natomiast narzędzie do pogłębienia przekazu o nowe treści wykraczające poza świat materialny – w kierunku szerszej interpretacji znaczenia sacrum we współczesnej rzeczywistości.

Według autora „Wystawa fotograficzna „Sacrum minus” jest próbą zilustrowania fenomenu powstawania nowej budowli oraz nadziei związanej z jej bardziej niematerialnym obliczem. W poszczególnych fotogramach zawarta jest chęć odnalezienia lub raczej w symboliczny sposób zobrazowania zjawiska sacrum w architekturze. Specyficzny język fotografii cyfrowej posłużył do poszukiwania emocji zaklętej w murach, niekoniecznie związanej jedynie z pięknem realnych kształtów”.

Profesor Jerzy Lipczyński odczytuje w pracach z cyklu „Sacrum minus” zapis jakby snu architekta. I pisze w recenzji: „[...] Czy zatem można sfotografować sen? Pytanie to wydawać by się mogło niedorzeczne w przypadku fotografii tradycyjnej, rozumianej jako zapis

rzeczywistości odebranej bardziej lub mniej subiektywnie. Próby ukazujące emocje i doznania zmysłowe, także i te abstrakcyjne, jak przestrzeń i czas, za pomocą obrazu fotograficznego pojawiają się od czasów, gdy to medium (fotografia) wkroczyło w obszary sztuki. Dialog między snem a fotografią, rzeczywistością nierealną a fizyczną objawia się ciągle w nowych odsłonach. Prace z cyklu Sacrum minus są tego kolejnym przykładem. Jakim bowiem sposobem – językiem przekazać nieprzekazywalne doświadczenie odmiennych stanów świadomości. Duchowość, poczucie sacrum, niepewność w twórczości architektonicznej i artystycznej to pewien dar, który jest nam dany ot tak. Niemniej nie zawsze mamy szansę go ujawnić i ukazać. Nasz sen i wątpliwości związane z życiem i twórczością trwają nieustannie. Prezentowany obraz staje się często trudnym do rozszyfrowania prywatnym symbolem, którego znaczenia możemy się tylko domyślać. Waldemar Marzęcki w swoich pracach stawia pytania dotyczące jednego z najważniejszych pojęć występujących naszej kulturze. Czym jest sacrum, tajemnica, która przeraża i przyciąga (Rudolf Otto, „Świętość”, wyd. 1917). Polemizuje ze znakiem, którym może być budowla, drzewo, góra, kamień czy rzecz. Na takie pytania nigdy nie jest za wcześnie ani za późno. To esencja humanizmu”.

Waldemar Marzęcki – prof. zw. architekt, urbanista, fotografik; kierownik Katedry Urbanistyki i Planowania Przestrzennego na Wydziale Budownictwa i Architektury Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie; autor czterech książek poświęconych współczesnej urbanistyce; członek i były prezes Szczecińskiego Oddziału Związku Polskich Artystów Fotografików; autor 42 wystaw fotograficznych, prezentowanych w Austrii, Danii, we Francji, w Holandii, Niemczech, Polsce, Portugalii, Szwecji i we Włoszech. W latach 70. i 90. ub.w. współpracował z Telewizją Polską, przygotowując czołówki komputerowe dla wielu programów telewizyjnych o zasięgu regionalnym i krajowym. W projektach artystycznych łączy fotografię z innymi dziedzinami sztuki: architekturą, urbanistyką, muzyką, teatrem, grafiką multimedialną, wizualartem i sztuką performatywną.

Paweł Rubinowicz
kurator Galerii Forma

Zwycięska drużyna, stoją od lewej: Patryk Dębowski, Michał Matera, Marcin Augustyniak, Dominika Ciołek, Maja Jarocka i Joanna Strażnikiewicz

Finaliści turnieju

Drużyna z Wydziału Elektrycznego najlepsza w turnieju siatkówki

Czternaście drużyn zmierzyło się podczas II Międzywydziałowego Turnieju ZUT w siatkówce mieszanej (mixty) o puchar prezesa AZS ZUT. W hali sportowej 24 kwietnia 2017 roku mecze rozegrały cztery zespoły reprezentujące Wydział Budownictwa i Architektury, trzy reprezentujące Wydział Informatyki, po dwa – Wydział Elektryczny i Wydział Kształtowania Środowiska i Rolnictwa i po jednym reprezentującym Wydział Techniki Morskiej i Transportu, Wydział Inżynierii Mechanicznej i Mechatroniki, Wydział Biotechnologii i Hodowli Zwierząt. Frekwencja dopisała – w zawodach uczestniczyło ponad 100 studentek i studentów. Mecze przebiegały w sportowej

atmosferze, z zachowaniem fair play. Zawodnicy w przerwach między meczami mogli skorzystać ze słodkiego poczęstunku. Na koniec zawodów w emocjonującym finale zwyciężyła drużyna Wydziału Elektrycznego, pokonując zespół z Wydziału Techniki Morskiej i Transportu. W meczu o III miejsce zespół z WKŚiR pokonał drużynę z WBiHZ. W związku z tak dużym zainteresowaniem studentów grą w siatkówkę organizatorzy planują przeprowadzenie kolejnego turnieju jesienią br.

Tekst: Aneta Jaremko, Zbigniew Pawlak

Zdjęcia: Zbigniew Pawlak

Narciarskie święto

Szpindlerowy Młyn jest najlepszym ośrodkiem narciarskim w naszych sąsiadów Czechów. Narciarska infrastruktura porównywalna jest z infrastrukturą alpejskich ośrodków. W tej pięknej karkonojskiej miejscowości po raz kolejny odbyły się Akademickie Mistrzostwa Województwa Zachodniopomorskiego, w zawodach uczestniczyło 36 osób.

Przy pięknej pogodzie, na dobrze przygotowanych trasach zawodnicy rywalizowali w slalomie i slalomie gigancie; oddzielnie odbyły się przejazdy snowboardzistów.

Anna Szczepańska, Julia Bukała i Danuta Maciejewska, reprezentujące Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie, zajęły II miejsce. Najlepsza w drużynie była zdobywczyni dwóch srebrnych medali Julia Bukała; Julia zajęła też I miejsce w snowboardzie.

Mężczyźni pechowo (z powodu upadków) przegrali rywalizację o I miejsce z zawodnikami Pomorskiego Uniwersytetu Medycznego. Pociężające były osiągnięcia indywidualne. Najlepszym zawodnikiem

imprezy okazał się zdobywca dwóch złotych i jednego srebrnego medalu Damian Kaczorowski. Medale zdobywali także Grzegorz Iwaniura (srebrny medal w slalomie) i Paweł Szwed (brązowy medal w slalomie gigancie). Oprócz wymienionych zawodników naszą uczelnię reprezentowali: Rafał Miśkiewicz, Filip Czerniak, Wojciech Koziół, Jędrzej Zając. W snowboardzie pierwsze miejsce zajął Filp Hawrot, a trzeci był Piotr Frączak. Opiekunem i trenerem reprezentacji był Józef Lemke. Zakończenie zawodów jak zawsze było uroczyste. W ładnej górskiej scenerii, medale i upominki najlepszym wręczali rektor Jacek Wróbel w towarzystwie prezesa ZS AZS Zbigniewa Lipczyńskiego. W uroczystości brali udział także przedstawiciele Zarządu Głównego AZS: Tomasz Krasucki, Przemysław Strach i Paweł Błaszczuk. Wśród gości byli również prezes Polskiego Związku Siatkówki Jacek Kasprzyk i prezes KU AZS Danuta Maciejewska, która reprezentowała ZUT w narciarskiej rywalizacji.

Zdjęcia: Józef Lemke

Jadwiga Wyszyńska

Na początku kwietnia 2017 r. pożegnaliśmy naszą koleżankę, emerytowanego kustosa Biblioteki Głównej Politechniki Szczecińskiej śp. Jadwigę Wyszyńską. Urodziła się w Harbinie. Po ukończeniu Liceum Bibliotekarskiego w Krakowie w 1953 r. przyjechała do Szczecina. We wrześniu tego roku rozpoczęła pracę w Bibliotece Powiatowej w Szczecinie jako bibliotekarz. W latach 1954–1955 pełniła obowiązki zastępcy kierownika tej biblioteki. We wrześniu 1955 r. rozpoczęła pracę na Politechnice Szczecińskiej. Całe swoje zawodowe życie związała z Oddziałem Opracowania Zbiorów Biblioteki Głównej. W oddziale tym pracowała do 1993 r., w którym przeszła na emeryturę.

Jedyną krótką przerwę w pracy zawodowej – poświęciła na wychowanie dzieci.

Panią Jadzię cechowało bardzo duże zaangażowanie w pracę, którą wykonywała sumiennie, wdrażając jednocześnie w życie liczne nowatorskie pomysły usprawniające pracę bibliotekarzy. Pamiętamy ją jako osobę bardzo życzliwą, cichą, spokojną, wytrwałą i dociekliwą, która wszystkie swoje umiejętności zawodowe i zdobyte doświadczenie chętnie przekazywała młodszym koleżankom. To właśnie grono pamiętających ją bibliotekarek – jej uczniów towarzyszyło Jadwidze Wyszyńskiej 4 kwietnia 2017 r. w ostatniej drodze na Cmentarzu Centralnym w Szczecinie.

Anna Grzelak-Rozenberg

Wydawnictwa Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie

